

ယဉ်းခဲလင်းကမ်းပါးယံထက်မှ
ထာဝရအလင်းတန်းများနှင့်
အခြားစစ်ရသေတ္တာတို့များ

Soft
Sam
2018

ပိုင်ဇင်ဇော် (သတ္တု)

အမျိုးသားစာပေ(ကဗျာ)ဆုရ စလင်းဘုန်းကျော်၏ အမှာ

စာရေးဆရာ ပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တ)က သူ၏ တတိယမြောက်ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် "ယွန်းစလင်းကမ်းပါးယံထက်မှ ထာဝရအလင်းတန်းများ နှင့် အခြားစစ်ဝတ္ထုတိုများ " စာအုပ်အတွက် အမှာ ရေးသားပေးပါရန် တောင်းဆိုလာပါသည်။ ။

သူ၏ "ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခင်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ "စာအုပ်ကလေးအတွက် အမှာ ရေးသားပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ထပ် ဆင့်အကူအညီ တောင်းလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရေးအားကောင်းလှ သော ညီငယ်စာရေးဆရာကို လေးစားချီးကျူးမိပါသည်။ ။ သည် ဘက် ခေတ် ရသစာပေ အင်အားချည့်နဲ့ ဆုတ်ယုတ်လာချိန်၊ စာပေလောက တစ်ခုလုံးနီးပါး စာဖတ်သူအင်အား လျော့ပါးလာချိန် တစ်နိုင်ငံလုံး အ တိုင်းအတာဖြင့် စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တင်ရေးဟူသော အစီအမံ အကြံအစည် တို့ ဖြင့် ရွက်ဆောင်တွန်းအားပေးနေရချိန်။ သည် လိုအချိန် သည် ကာ လမှာ မိမိ၏ ပင်ကိုစာပေချစ်စိတ်တည်းဟူသော ဝါသနာ မိမိကျင်လည် ကျက်စား ထိတွေ့လှုပ်ရှားခဲ့ရသော ဘဝအတွေ့အကြုံများ ၊ ခံစားထိခိုက် သည်းအူလှိုက်မျှ နှလုံးသားရပ်ဝန်းကို တွန်းတိုက်လာသော သမုဒယ ပုံရိပ်များကို စာဖတ်သူ ပရိသတ်ထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်စွမ်းစေတနာနှင့် သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု မဆုတ်နစ်သော ဇွဲလုံးလတို့ ကို မလေးစား

ဘဲ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ကဗျာသမားသက်သက်။ ကဗျာပေါင်းချုပ်(၈)အုပ်မျှ ထုတ်ပြီးသည့်တိုင် ဝတ္ထု(၁၀)ပုဒ်လောက်သာ ရေးဖူးသည် ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ရေးသော ကဗျာများမှ အချို့သည် ကာရန်စကားလုံး အလှအပတို့ ဖြင့် တန်ဆာဆင် ထုံမွမ်းထားသော ဝတ္ထုများ သာဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူများ သိပါလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်ကဲ့သို့ စာရေးဆရာတို့ ဖန်တီးထားသည့် ဝတ္ထုတိုရှည်များ သည် လည်း ကာရန်စကားလုံးတည်းဟူသော သိပ်သည်းကျစ်လျစ်မှု ဖွဲ့နွဲ့တင်စား လှပသေသပ်မှုထက် အကြောင်းအရာပိုင်း ရသနှင့်ဇာတ်အိမ်ပိုင်းကို အကျယ်ဖွင့်ဆိုခြယ်မှုန်းထားသော အခန်းဆက် ဘဝသရုပ်ဖော် ကဗျာရှည်ကြီးများ သာဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူအား ပြောပြလိုပါသည် ။

အထူးအားဖြင့် ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်၏ ဝတ္ထုများမှာ စစ်ရသဝတ္ထုများ ဖြစ်နေခြင်းကလည်း ကဗျာသမား မိမိအနေဖြင့် ပို၍ နှစ်သက်စွဲလမ်းမိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံရပေမည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေခဲ့သော ဘဝတာ၏ နုပျိုကာလ အချိန်သာလျှင်ဖြစ်ပေရာ သည် စစ်ဝတ္ထုများက ကျွန်တော့်ကို လွမ်းမောစရာ ကြည်နူးစရာ ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ အားတက်ဖွယ်ရာ ပြန်လည်တသ အောက်မေ့စရာ အတိတ်လွင်ပြင်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်စွမ်းရှိနေပေတော့သည် ။

ယနေ့ခေတ် လူသားအများ စုမှာ ဘဝအတွက် စားဝတ်နေရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြရသဖြင့် စာဖတ်ဖို့ အချိန်ဆင်းရဲသော အချိန်မပေးနိုင်သော အနေအထားသို့ သိသိသာသာရောက်နေပြီဖြစ်သည် ။

လူငယ်အများ စုမှာ ဆူလွယ်နပ်လွယ် (အကုန်လွယ်)လှသည့် အွန်လိုင်း မီဒီယာဘက်ကို အာရုံကျနေကြပြီဖြစ်သည်။ ပုံနှိပ်မီဒီယာ အားပျော့ကြွ လှီ။ ထုတ်ဝေသူတွေ ချူသံပါအောင် ညည်းကြပြီ။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်အ တော်များများ ကောင်းကင်ယံက ကြယ်တွေကြွေကျသလို တဖြုတ်ဖြုတ် ။ ဒါက အနာဂတ် နိုင်ငံတော်အတွက် အလားအလာမကောင်းပါ။ စာပေ နှင့် ကင်းကွာ၍ စာမတတ်၍ စာမဖတ်၍ အဘက်ဘက် နိမ့်ကျယိုယွင်းခဲ့ ရသည် ကို သတိချပ်သင့်လှပေသည်။ ။ တိုးတက်သောလူမျိုးသည် စာဖတ်၍ စာဖတ်သောလူမျိုးသည် တိုးတက်သည် ဟု ဦးသန့်ကပြောခဲ့ဖူးသ ည် ။

ကျွန်တော်တို့ တွေ စာဖတ်အားနည်းသွားပြီ၊ အထူးသဖြင့် ရသစာ ပေးရေးသူဖတ်သူ အတော်နည်းသွားပြီ။ လူမှုနယ်ပယ်တစ်ခု၏ လူ့အ ဆင့်အတန်း မြင့်မားမှု၊ လူပီသမှု၊ ဖေးမစာနာမှု ဆိုတာတွေကို ရသစာ ပေက များ စွာ အထောက်အကူပြုပါသည်။ ။ ကျင့်ဝတ်တွေ ဖောက်ပြား အမှားမှားအယွင်းယွင်း အားအင်ချည့်နဲ့ နေသော လူမှုဝန်းကျင် ကျွန် တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ ဒါကို ကုစားကြရတော့မည်။ သိကားသိ သော်ငြား လက်တွေ့စာပေလောက၏ ခြေလှမ်းတွေက ဒယီးဒယိုင်။ ပြို င်တူတွန်းကြရမည့် အလိုအပ်ဆုံးသော အရွေ့တစ်ခု။ သည် လိုကာလမျိုးမှာ ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်က သည် ဝတ္ထုကို ပေါင်းချုပ် စာအုပ် ကလေးကို စာဖတ်သူလက်ထဲ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။ သူ့ဇာတ်ကောင်များမှာ နိုင်ငံအနှံ့နယ်ပယ်ဒေသအသီးသီးမှာ ကျင်လည်လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို မ ရောက်ဖူးသူတွေ၊ အင်းလျားနဲ့ ကန်တော်ကြီးမသိသူတွေ၊ ဘတ်စ်ကားမ စီးဖူးသူတွေ၊ ဂျေဒိုးနပ် ဟန်ဘာဂါ ဘာမှန်းမသိသူတွေဖြစ်သည်။ သို့ သော် သူတို့ သည် ဘဝကို ကျရာနေရာက ကျင်လည်ပျော်ပါးနေကြသူ

တွေ ရိုးသားဖြူစင်သည့် ကျေးလက်နယ်စပ်ဒေသဖွားတွေ။ ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ တကယ့်သားသမီးရတနာလေးတွေ။ သူတို့ ဘဝ သူတို့ စိတ်သဘောထား သူတို့ ရုန်းကန်ရသည် များက စာဖတ်သူကို ရသများ စွာပေးပါလိမ့်မည်။ သူတို့ အပေါ် စာနာဖေးမလိုစိတ် လက်တွဲခေါ်ယူလိုစိတ်တွေ သူ့အလိုလို ခံစားသွားရသည် အထိ စာရေးသူက တင်ပြထားပါသည်။ ။

လူသားပီသမှု၊ ဖေးမကူညီလိုမှု၊ သနားကရုဏာ ဒါတွေက အတင်းဖန်တီးယူလို့ မရ။ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေက အတင်းအကျပ် ပြောပြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သူကသာလျှင် သူ့စာထဲမှာ စီးမျောခံစားရင်း ရသကိုးပါး ခြယ်မှုန်းထားသည့် နှလုံးသားရပ်ဝန်းအတွင်း မသိမသာ ရောက်ရှိသွားပါလိမ့်မည်။ သူ့ရေးဟန်အတိုင်း ပြည်ထောင်စုအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်သည့် ဝေးလံခေါင်းပါးဒေသများ မငြိမ်းချမ်းသေးသည့် နယ်မြေများက သွေးချင်းတို့ ပုံရိပ်များ ဒေသဆိုင်ရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းများကို ဤစာအုပ်တွင် တွေ့ရပေမည်။ သူ့ဝတ္ထုများ သည် သမားရိုးကျ မြို့ပြဇာတ်လမ်းများ ဆီမှ ခွဲထွက်ပြန့်ကျဲလာသော တစ်မူထူးသော စာရေးသူ၏ သူကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရာ ဘဝကောက်ကြောင်းများ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အရေးနည်းသော အကြောင်းအရာ အသိနည်းသော ဒေသဆိုင်ရာ မထင်မှတ် မခန့်မှန်းနိုင်သော ဇာတ်အိမ်များက စာဖတ်သူကို နယ်မြေဒေသအသစ်များ ဆီ ခေါ်ဆောင်သွားပါလိမ့်မည်။ သည် ဇာတ်လမ်းများက စာဖတ်သူကို ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ် သတိသံဝေဂရဖွယ် ချစ်မက်ဖွယ် ရသမျိုးစုံပေးပါလိမ့်မည်။

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှု မည်မျှအရေးပါကြောင်း ပြည်ထောင်စုကြီး မပြိုကွဲရေး အမိန့်ငံတော်ကြီး သာယာရေးအတွက် အသ

က်သွေးချွေး မိသားစုဘဝပျော်ရွှင်မှု၊ သာယာမှုအားလုံးကို စတေးပေးဆပ်နေကြရသော ပြည်ထောင်စုဖွား သားကောင်းစစ်သည် တို့ ၏ ဘဝပုံရိပ်များကိုလည်း ဖတ်ရှုခံစားရပါလိမ့်မည်။ သည် ဝတ္ထုတိုကလေးများက စာဖတ်သူ၏ နှလုံးအိမ်ကို ကျေနပ်နှစ်သက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ပေးစွမ်းဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုပါရစေ။

**မေတ္တာဖြင့်
စလင်းဘုန်းကျော်**

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၂-၈၃ ခုနှစ်မှ စ၍ တပ်မတော်တွင် အလုပ်သင် ဗိုလ်၊ တပ်စုမှူးအဆင့်ဖြင့် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးတာဝန်များ နှင့် နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေးတာဝန်များကို ၁၉၉၈-၉၉ ခုနှစ်ထိ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ဖြင့် တာဝန်အသီးသီး ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ယနေ့အထိ ယခင်သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာန၊ ယခု သယံဇာတနှင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အမှန် (၂) သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းတွင် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (စီမံကိန်း)၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး (ထုတ်လုပ်) နှင့် အထွေထွေ မန်နေဂျာ(ထုတ်လုပ်) တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ ။

တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလနှင့် ယခုအမှတ်(၂) သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလအတွင်း တွေ့ရှိကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဘဝဖြစ်စဉ်၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကိုယ်တိုင် သော်လည်းကောင်း၊ အောက်ခြေမိုင်းလုပ်သားဘဝမှ သည် သတ္တုထုတ်လုပ်ပညာရှင်တို့ ၏ ဘဝများကို ကိုယ်စားဝင်ရောက်ခံစားပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာဆည်းပူး၍ ဗဟု သုတ၊ ရသအစုံကို ပေါင်းစပ်ကာ စာဖတ်သူများကို မျှဝေလိုသောဆန္ဒ၊ အားနည်းလျှော့နည်းလာသော စာပေပရိသတ်များကို စာပေပိုမိုစိတ်ဝင်စားစေလိုသော အာသီသများကို ရည်ရွယ်၍ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ကလျာ၊ လပြည့်ဝန်း၊ ဝန်ကြီးဌာနအထူးထုတ်မ

ဂူဇင်းများ ၊ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းများ ၊ မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းများ ၊ ပြင်ဦးလွင်
ဂေါက်ကလပ်နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းနှင့် The Earth ဂျာနယ်များ တွင် ဝ
တ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါးစုစုပေါင်း (၁၀၀) ခန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါ
သည် ။

အဆိုပါ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များမှ သင့်လျော်သော စာမူများကို
စုစည်း၍ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခ
င်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်၊ ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ရွှေမှုန်ခင်း
နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်၊ ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ရွှေမှုန်ခင်း
လမ်းမှ သည် သံယောဇဉ်ကြိုးတန်းဆီသို့ ရသဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်၊ ၂၀၁
၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ဆုံမှတ်မဲ့ မျဉ်းဖြောင့်များ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်
များကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည် ။

ယခု စတုတ္ထမြောက်အဖြစ် ယွန်းစလင်းကမ်းပါးယံထက်မှ ထာဝရ
အလင်းတန်းများ နှင့် အခြားစစ်ရသဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်သည် လည်း
တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်တို့ ကို အခြေခံ၍ တိုင်းရင်းသားရိုးရာဓလေ့များ ၊
ဒေသန္တရ ဗဟု သုတများကို မျှဝေလို၍ ရသအနေဖြင့် ဖော်ပြရေးသားတ
င်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

ယနေ့တိုင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကို မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးနှင့် Online
တွင် ပိုင်ဇင်ဇော် (သတ္တု) ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားလျက်ရှိပါကြော
င်းနှင့် စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် တွေ့ရှိမှုတို့ ကို ဝေဖန်ထောက်ရှုသဘော
ထား ပေးပို့နိုင်ပါကြောင်း လေးစားစွာ တင်ပြအပ်ပါသည် ။

အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်...
ပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တု)

မှတ်တမ်း
ရက်စွဲနှင့်စာအုပ်

မှတ်တမ်းမဲ့ အစွယ်နဲ့ စစ်သား

ဆယ်ရာစုတစ်ခုမက ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ချိန်က အတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော စစ်သည် တစ်ဦးကို ကြုံကြိုက်တိုင်း အမှတ်ရနေမိသည်။ ။ သူသည် သာမန်စစ်သည် တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တော့ရှိသည်။ သို့သော် လူစစ်သည် မဟုတ်။

စစ်သည် တစ်ဦးကဲ့သို့ စစ်စွမ်းရည်ပြည့်ဝသော စစ်ခွေးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ အသွေးအရောင်နှင့် ကိုက်ညီအောင် "ကြွက်ဝါ"ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ။

ကြွက်ဝါသည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း တန့်ယန်းမြို့နယ် အရှေ့ဘက် နောင်ဖာဆိုသောရွာတွင် ပေါက်ဖွားသည်။ ။ တောင်ပေါ်ဒေသခံ အမဲလိုက်ခွေးမျိုးဖြစ်သည်။ ။ နို့မပြတ်ခင် အရွယ်လောက်ကတည်းက စစ်သည်များ နှင့်အတူ ပါ လာပြီး နို့ဆီဘူးဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ ။ အစာစားတတ်သည့် အရွယ်ကစပြီး စစ်သည် များ နည်းတူ တပ်ထမ်း၊ တပ်ပဲဟင်းနဲ့ ကြီးပြင်းလာသူမို့ အရွယ်မရောက်မီကပင် တပ်ထဲရောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

တစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် တပ်ရင်းမှ စစ်သည် မောင်မောင်နှင့် ပြင်ဦးလွင်စစ်ခွေးအခြေခံနှင့် တိုးမြှင့်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ။ တစ်

နှစ်သင်တန်းတက်ရာ သင်တန်းဆင်း အရည်အချင်းမှတ်တမ်းအရ ကြွက်ဝါသည် စစ်ခွေးသင်တန်းသားအားလုံးတွင် ပထမအဆင့်ထူးချွန်ရသည်။ ။ ခွေးကိုင်စစ်သည် မောင်မောင်မှာ သင်တန်းသားစစ်သည် အားလုံးတွင် စည်းကမ်းမဲ့သောကြောင့် နောက်ဆုံးအဆင့်သာရသဖြင့် တပ်ရင်းရှိ စစ်သည် များမှာ ခွေးပထမ၊ လူဘိတ်ချေးဟူ၍ ပင် နောက်ပြောင်ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုသင်တန်းဆင်း အရည်အချင်းနှင့်ပင် တပ်ရင်းပြန်ရောက်သည် နှင့် မောင်မောင် အချုပ်ထဲ သုံးညအိပ်ခဲ့ရသည်။ ။ ကြွက်ဝါသည် မောင်မောင်ကို မခင်တွယ်။ အကြောင်းမှာ ပြင်ဦးလွင်မှ တပ်ရင်းသို့အပြန် ကြွက်ဝါရသော စစ်ခွေးရိက္ခာများကို ရောင်းစားခဲ့သဖြင့် ကြွက်ဝါများ လမ်းတစ်လျှောက် ဘာမှ မစားခဲ့ရ။

ရထားပေါ်ပါ အခြားစစ်သည် များ ၊ ခရီးသည် များ သနားသဖြင့် ကျွေးသည် များ သာ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ ။ တပ်ရင်းပြန်ရောက်သော် ကြွက်ဝါ မောင်မောင့်နားမကပ်။ မောင်မောင်ခေါ်လျှင် ဘယ်တော့မှ မလိုက်။ စကားမပြောတတ်သော်လည်း မောင်မောင့်ကို မကျေလည်မှန်း သဘောပေါက်ကြသည်။ ။ ကြွက်ဝါ လူချစ်လူခင် ပေါသလောက် မောင်မောင့်ကို အပြစ်ပဲတင်ကြတော့သည်။ ။ မောင်မောင် တပ်ရင်းဗဟိုကင်းတွင် စစ်ခရာမှုတ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ မောင်မောင့်စစ်ခရာသံကြားတိုင်း ကြွက်ဝါမနေနိုင်။ ခရာသံထွက်ရာဆီသာ ဂနာမငြိမ်ထိုးဟောင်တတ်တော့သည်။ ။ ဤလောက် ကြွက်ဝါများ နာကြည်းစရာခံစားတတ်သည်။

။

ကြွက်ဝါသည် အခြားခွေးများ နှင့်မတူ။ ပုဂ္ဂလိက သခင်တစ်ဦးချင်း ကိုမခင်တွယ်။ တပ်ခွဲအစွဲကိုသာ ခင်တွယ်သည် မှာ သာမန်ခွေးများ ထက် ထူးခြားမှုပင်ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းတွင် ဌာနချုပ် တပ်ခွဲအပါအဝင် တပ်ခွဲ(၆) ခွဲရှိရာ တပ်ခွဲ (၄) တစ်ခွဲထဲပင် စွဲမြဲစွာနေတတ်သည်။ နယ်မြေခံ တပ်ရင်းမှ တစ်ခွဲနားစနစ်ဖြင့် နောက်တန်းဌာနချုပ်တွင် အလှည့်ကျနားရသည်။ ခွဲ(၄) ရှေ့တန်းမှာ ဆိုရင် ကြွက်ဝါရှေ့တန်းမှာ ၊ ခွဲ(၄) နောက်တန်းပြန်နားရင် ကြွက်ဝါ နောက်တန်းမှာ အခြားဘယ်တပ်ခွဲမှ ခေါ်ခေါ် ကြွက်ဝါမလိုက်။ ကြွက်ဝါနှင့် ခွဲ(၄)သည် မည်သည့်ဘဝ ရေစက်ပင်မသိ ခွဲခြားမရ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်းပြီးစ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခွဲ(၄)တွင် တာဝန်ကျသည်။ တပ်ရောက်စ ခွဲ(၄) နောက်တန်းတွင် နားနေသဖြင့် နောက်တန်းတပ်ခွဲတွင် တပ်စုမှူးမရှိ၍ တာဝန်ချထားခဲ့သည်။ နယ်မြေခံတပ်ရင်းမှ နောက်တန်းဌာနချုပ်တွင် အပိုအလုပ်များ သည် ။ အထူးသဖြင့် လမ်းလုံခြုံရေး၊ ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေး၊ ညဘက်မြို့ထဲ လှည့်ကင်း၊ ကင်းပုန်း။

နားရတဲ့ ရက်တွေမှာ လည်း တပ်ရင်းစိုက်ခင်း၊ မွေးမြူရေး၊ တပ်သာ ယာလှပရေးအတွက် တစ်ခွဲတည်း လုပ်အားပေးရသည်။ ။ လူပျိုစစ်သည်များ အဖို့ နောက်တန်းကို မခင်တွယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်သည် စစ်သည် များကို ငဲ့ပြီး တပ်ရင်းကပေးလာသော ပြင်ပလုံခြုံရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရစမြဲဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ လမ်းလုံခြုံရေးအဖြစ် ညနေဘက်ထွက်၊ နောက်နေ့မနက်အပြီး လုံခြုံရေးလုပ်ရသည်။ ။ ခွဲ(၄) တပ်စုတစ်စုကို ဦးဆောင်ရန်တာဝန်ပေးသည်။ ။ ညနေ (၆) နာရီလောက်တပ်စုကို တန်းစီလူစစ် မှာ စရာရှိတာမှာ ၊ စီစဉ်ပေးသောကားဖြင့် လုံခြုံရေးလုပ်ရန် ပြင်သည်။ ။ တန်းဖြုတ်ပြီးတာနဲ့ တပ်စုမှာ ဆရာအချို့က ကျန်ခဲ့

သောစစ်သည် တွေကို-

"ကြွက်ဝါဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ခေါ်ထားဟေ့"ဆိုသော ကြွက်ဝါဆိုသည့် အမည်ကို စတင်သိခဲ့ရသည်။ ။ ကြားခါစ ခွဲ(၄) မှ စစ်သည် တစ်ဦးဟု ပင် ထင်လိုက်သည်။ ။

"မတွေ့ဘူးဆရာ၊ လိုင်းထဲရောက်နေတယ်ထင်တယ်"

"အေး ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ နဲ့ လိုက်မလာစေနဲ့ "

ဘာသဘောရယ်မသိ။ လိုက်စေချင်တဲ့ စစ်သည် ကိုမခေါ်။ ထားခဲ့သည့် ကို ကျေနပ်နေသည့် ဆရာများကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်။ ကိုယ်နဲ့ သွားရမည့် စစ်သည် လူစုံတာမို့ ကားပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။ ကားခေါင်းထဲဝင်ရန် တံခါးဖွင့်လိုက်သော် ကားခေါင်းထဲခြေချမည့်နေရာတွင် အဝါရောင် အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ကိုက်မည်ထင်၍ စိုးရိမ်မိရင်း-

"ဟေ့ ရဲဘော်၊ ခေါင်းထဲမှာ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကားဆရာ ခွေးလားမသိဘူး"

"ဟာ ကြွက်ဝါ ဒီထဲမှာ ဟေ့၊ ဒီကောင် ဘယ်ချိန်ကတည်းက ခေါင်းခန်းထဲဝင်နေလဲ မသိဘူး၊ ဆင်း ကြွက်ဝါ ဆင်းစမ်း"

စစ်သည် များ ခေါ်ထုတ်သော်လည်း ကြွက်ဝါ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အသနားခံနေပုံ။ ခေါ်ချ၍ ရမည့်ပုံမပေါ်။

"ဗိုလ်ကြီး အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲက ကြွက်ဝါပါ။ သူက ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရဲဘော်တွေ ခရီးထွက်ဖို့ တန်းစီတာနဲ့ သူက အရင်ရောက်နေတတ်တာ၊ ထားခဲ့လို့ လည်း မရဘူး"

"မရရင် အတင်းခေါ်မချနဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးရင် ခေါ်ခဲ့တော့"

ကြွက်ဝါက လူစကားနားလည်လားမသိ။ ကျွန်တော်ကားပေါ်တက်ဖို့ နေရာပင် ဖယ်ပေးလိုက်သည် ။ (၁၂) မိုင်လောက် ကြွက်ဝါနှင့် ကျွန်တော် ကားခေါင်းထဲအတူ လိုက်ပါလာသဖြင့် ရင်းနှီးသွားပုံရသည် ။ တောင်ပေါ်ခွေးမို့ အမွေးခပ်ရှည်ရှည်၊ အရောင်က အဝါရောင်စိုနေပြီး ကြည့်ကောင်းသည် ။ ထွက်နေသော လျှာတွင် အနက်စက်လေးတွေ ပါနေသည် မို့ အဆိပ်အတောက်ဖြင့် သေစေနိုင်မည့် ခွေးမဟုတ်မှန်း သင်တန်းကျောင်းတုန်းက ခွေးအကြောင်း သင်ဖူးသည် ကို အမှတ်ရမိသည် ။ ခြေလက်လေးဖက်တွင် အဖြူရောင် ခြေကျင်းလေးတွေပါနေသည် မို့ "နာကြား ထိပ်ဖြူ လေးဖက်ကူ၊ ရန်သူဖိမ့်ဖိမ့်မှု"ဟူ၍ သခင်အပေါ် သစ္စာရှိပြီး သတ္တိရှိသော ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိသည် ။

နောက်နေ့စောစောထပြီး တာဝန်ယူရမည့်နေရာ လိုက်ရှင်းလင်းပြီး လမ်းအမှတ်အသားထောင်ကာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူသည် တစ်လျှောက်လုံး ကြွက်ဝါ ကျွန်တော့်နားက မခွာ။ တာဝန်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးသည် မို့ ချီးမွမ်းမိသည် ။ ရဲဘော်တွေ ပြောပြောနေတဲ့ ကြွက်ဝါပါရင် ရှုပ်တယ်ဆိုတာ လက်မခံချင်။ ညနေ ကားတန်းကြီး ဖြတ်သွားပြီးမှ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေ တစ်ဖွဲ့ချင်း ရုတ်ရင်း စုစည်းခေါ်လာခဲ့သည် ။ တပ်ရင်အပြန် ကားလည်း မရှိတော့တာမို့ ခြေကျင်ပြန်ခဲ့သည် ။ တစ်အောင့်လောက်ကြာ ဖုန်တလုံးလုံးနှင့် လားရှိုးမှ တန့်ယန်းဘက် မောင်းလာသော ကားတစ်စီးတွေ့သဖြင့် ရဲဘော်များ ပျော်သွားသည် ။ တော်သေးရဲ့ ကားကြိုရှိပေလို့ ။ ကားကလည်း အရပ်စာပို့ဘတ်စ်ကားကြီးဆိုတော့ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နေသည် ။ ထိုင်စရာနေရာမရှိ။ အချို့ရဲဘော်တွေကတော့ ခေါင်မိုးပေါ်တက်စီးကြ

သည် ။ ကျွန်တော်နဲ့ စစ်သည် သုံးလေးယောက် နောက်ခြေနင်းခုံက တွယ်ပြီးလိုက်ရသည် ။ ကြွက်ဝါကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ ပင် ခြေနင့်ညှပ်ပြီးတင်ခဲ့ရာ ကားပေါ်ရောက်ခါစ ငြိမ်နေသေးသည် ။ လမ်းတစ်ဝက်လောက်အရောက် လမ်းမှာ တွေ့သမျှနွားမြင်တိုင်း ဟောင်တော့သည် ။ ဟောင်ရုံတင်အားမရတော့ ကားပေါ်ကခုန်ချပြီး နွားတွေကို ဟောင်လိုက်၊ လိုက်စလိုက်နဲ့ ကားကိုကမန်းကတန်း ရပ်ခိုင်းပြီး ရဲဘော်တွေ ကြွက်ဝါကို ပြေးဖမ်းရတော့သည် ။ ကားကလည်း ကျပ်၊ လမ်းကလည်း ကြမ်း၊ နွေးကနွေးနဲ့ မိုးမချုပ်မီ တပ်ပြန်ရောက်မှ နားရမည်။ ရဲဘော်တိုင်း၊ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်ပေမယ့် ကြွက်ဝါဒုက္ခပေးတာနဲ့ ခရီးက မတွင်တော့။ နှစ်ခါသုံးခါလောက် ကြွက်ဝါခုန်ဆင်းပြီး နွားတွေလိုက်စတာနဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ကြွက်ဝါတင်ပါးကို နှစ်ချက်သုံးချက်ရိုက်ပြီး လည်ပတ်ကြိုးကို ကားလက်ကိုင်တန်းမှာ ချည်ကာပါလာတော့သည် ။ ဪ ကြွက်ဝါ ချီးမွမ်းလို့ တောင်နေ့မကူးသေး။ ရဲဘော်တွေပြောတဲ့ စကား ဟုတ်လောက်ပါရဲ့ ဟု ...။

အခန်း(၃)

တပ်ခွဲတပ်ရင်းတွင် နားရက်ပြည့်ပြီမို့ စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ပြန်ထမ်းဆောင်ရသည် ။ စစ်ဆင်ရေးမှာ သံလွင်အရှေ့ခြမ်း စခန်း လုံခြုံရေးတာဝန်၊ တပ်စုလိုက် ခံစစ်စခန်းများ တွင် တာဝန်ယူရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စုက သံလွင်မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းနံဘေး၊ ယခု တာကော်အက်တံတားကြီးက မရှိသေး။ သံလွင်မြစ်ကို စက်မပါသော သတ္တုလှေကြီးနှစ်စင်းပေါ် ကြမ်းခင်းထားသော ဖောင်ကြီးဖြင့် ကူးရသည် ။ တစ်ဖက်နှင့်တ

စံဖက် ဆက်သွယ်ထားသော သံမဏိကြိုးကြီးကို အသုံးပြုပြီး ရေစီးအား နှင့် ရွေ့လျားရသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က တပ်စုတစ်စုနှင့် သံလွင်အ ရှေ့နဲ့ အနောက်ကို ပေါင်းကူးပေးသော အဆိုပါ ဖောင်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း လုံခြုံရေး၊ တပ်ခွဲရုံးနဲ့ တပ်စုတစ်စုကတော့ ကျွန်တော့်စခန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ဂန့်ဂေါ်ဆိုသောစခန်း၊ တပ်စုတစ်စုကတော့ ရောင်ပြစခန်းနှင့် မန်ကန်ဆိုသောရွာကြီးမှာ တပ်ရင်းမှူးစစ်ကြောင်းနဲ့ တပ်ခွဲအခြေပြုလို့ တပ်ခွဲရုံးက တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကို မန်ကန်ရေကင်း လုံခြုံရေးအတွက် တွဲပေးရသည်။ ထူးခြားတာကကြွက်ဝါ တပ်ခွဲရုံးမှာ နေရင်နေ၊ မနေရင် ကျွန်တော့်စခန်း၊ ဒါမှ မဟုတ် မန်ကန်ရောက်ရင် စစ်ကြောင်းရုံးနဲ့ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲမှာ မှ ခွဲ(၄) ရေကင်းတပ်စိတ်တွင် သာ နေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် စစ်ကြောင်းရုံးမှာ လူစုံသည်။ ဒါကို ကြွက်ဝါ မနေပါ။

တစ်နေ့ တပ်ခွဲမှူးနဲ့ စစ်သည် အချို့ တပ်ရင်းကို ခေတ္တပြန်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှာ ဖြတ်ရသည်။ တပ်ခွဲမှူးအဖွဲ့ ဖောင်ပေါ်တက်တုန်း ကြွက်ဝါလိုက်တက်လို့ ဖမ်းခိုင်းထားသည်။ ဖောင်ကြီး အနောက်ဘက်ကမ်း ရောက်လုနီးမှ ကြွက်ဝါကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ကြွက်ဝါ မနေနိုင်။ တပ်ခွဲမှူးအဖွဲ့နဲ့ လိုက်ချင်နေသည်။ သူ့ကိုခေါ်ဖို့ အကူအညီတောင်းသည့်အနေနှင့် ကမ်းစပ်ဆင်းပြေးရင်း အော်နေသည်။ နောက်ဆုံး စိတ်တို လာပြီထင်ရဲ့။ သံလွင်မြစ်ထဲဆင်းကာ ရေကူးပြီးလိုက်တော့သည်။ ဆောင်းတွင်းကာလဆိုတော့ မိုးတွင်းလောက် ရေစီးမသန်တော့။ ဖောင်ကူးလမ်းရဲ့ အောက် ပေ(၁၀၀) လောက်မှာ ရေတံခွန်ငယ်တစ်ခုရှိနေသည်။ ရေနည်းသဖြင့် ရေတံခွန်ဖြစ်နေတော့ အောက်ဝဲရှိ၍ ရေစီးသန်သည်။ ကြွက်ဝါ ကူးနေသည် ကို ကမ်းနှစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ စစ်သည် တွေရော၊ ရွာသားတွေရော ရင်တမမနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဖောင်ပင် တစ်ဖက်ကမ်းမကပ်သေး။ ရေစီးအားကြောင့် ကြွက်ဝါ အောက်ဖက်ကိုမျော

နေသည်။ သိပ်မကြာခင် ရေတံခွန်နားရောက်တော့မည်။ ကြွက်ဝါ အား ထုတ်မှုကို ချီးမွမ်းနေပေမယ့် ရေတံခွန်ထဲဝင်သွားမှာ စိုးရိမ်နေကြသည်။ သိပ်မကြာခင် ကြွက်ဝါ ရေတံခွန်ထဲ မျောသွားနိုင်သည်။ တပ်ခွဲမှူးအ မိန့်ဖြင့် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် အမြဲအသင့်ရှိနေသော စစ်သုံးပဲ့ချိတ်ဖြ င့် ကြွက်ဝါကို ဆယ်လိုက်နိုင်သည်။ ကြွက်ဝါ၏ ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုပ င်။ တပ်ခွဲမှူးလည်း သနားသဖြင့် တပ်ရင်းကို ခေါ်သွားတော့သည်။

တပ်ခွဲမှူးနှင့်အဖွဲ့ တပ်ရင်းရောက်ပြီး (၁၀) ရက်လောက် ရှိမည်။ ည (၁၁) နာရီလောက် စခန်းတံခါးမကြီးကို တိုးနေတဲ့ အသံကြားရသဖြင့် စစ်သည် အားလုံးကို တပ်အသင့်ယူခိုင်းလိုက်သည်။ အသံကြားရာ တံခါးမကြီးဘက် ရန်သူကပ်နေသည် ဟု ယူဆပြီး တပ်စုလက်နက်ငယ် များ ဖြင့်ချိန်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်သ ည်။ သံလွင်ရေစီးသံ လေတိုးသံတွေနဲ့ က မသဲကွဲ။ အာရုံစိုက် နားစွင့်လို က်တော့ ခွေးတစ်ကောင် ညည်းသံဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား ကြားလိုက် ရသည်။ တံခါးဝကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့ အခါမှ ကြွက်ဝါကြီး တစ်ကို ယ်လုံးရွဲပြီး ဝပ်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းတွင်းည၏ သံလွင်မြစ်ကို ကူးလာရသော ကြွက်ဝါ၊ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ကြည့်မ ည်ဆိုရင် တန့်ယန်းနဲ့ လွယ်အင်က (၁၆) မိုင်၊ လွယ်အင်နဲ့ တာကော်အ က်က လူသွားလမ်းအတိုင်းဆင်းရင် (၃) မိုင်လောက် ရှိမည်။ တစ်ကော င်တည်း ဇောနဲ့ ခရီးဝေးကို တောက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး၊ သံလွင်မြစ်ကြီး ကို ကူးလာရသည် မို့ ပင်ပန်းခြင်း၊ ချမ်းအေးခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်းတို့ ကြုံခဲ့ပုံရသည်။ ချက်ချင်း မီးဖိုပြီး ရေစိုအမွေးတွေကိုခြောက်အောင် ဂုံနီ အိတ်နဲ့ ပွတ်ပေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီး ကြက်ဥမရွေးလေးနဲ့ ကျွေးပြီး သိပ်ခဲ့ရသည်။ တစ်စုလုံး ကြွက်ဝါအတွက် မနားမနေအလုပ်ရှု ပ်ခဲ့သလောက် ကြွက်ဝါ မနက်ရောက်တော့ သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း။

နောက်နေ့ နောက်တန်းခွဲမှူးဆီက ကြေးနန်းလာသည်။ ။ တပ်မှာ ကြွက်
ဝါပျောက်နေ၊ (ရတ)သို့ ရောက်မရောက်။ ခွဲမှူးလည်း နောက်တန်းတွင်
ကြွက်ဝါကို တစ်ရက်နှစ်ရက် မတွေ့သဖြင့် တပ်ရင်းမှာ ရှာခိုင်းကြောင်း၊
နောက်မှ ကြွက်ဝါ အကျင့်သိ၍ လှမ်းမေးရကြောင်း၊ ခွဲမှူး ပြန်လာ၍
ပြောပြမှ ဇာတ်ရည်လည်ရသည်။ ။ ကြွက်ဝါ၏ ဇွဲနှင့် သတ္တိကိုတော့ မချီး
မွမ်းဘဲ မနေနိုင်ပါကလား။

အခန်း(၄)

ကြွက်ဝါ ကြွက်ဆို အသေမုန်းသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြွက်ရှေ့
က ဖြတ်ပြေးရင် ကြောင်ဆိုရင်တောင် လွတ်ကောင်းလွတ်ဦးမည်။ ကြွ
က်ဝါ မလွတ်စေရ။ တစ်ခါက ကြွက်တစ်ကောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖြတ်
အပြေး လိုက်ဖမ်းသည်။ ။ ကြွက်လည်း ဦးတည်ရာတွင်းထဲ ဝင်ပြေးသည်
။ ကြွက်ဝါသည် ဝင်ပြေးသောကျင်းကို နှာခေါင်းထိုးထည့်ပြီး နှာမှုတ်သွ
င်းသည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကျင်းကိုယက်လိုက်နဲ့ တစ်ကောင်တ
ည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ။ သိပ်မကြာ ကြွက်ဝါ ငယ်သံပါအောင်အော်
တော့သည်။ ။ စစ်သည် တွေ ဝိုင်းကြည့်တော့ ကြွက်ဝါနှာခေါင်းကို ကြွက်
ကိုက်လိုက်သည် ဖြစ်၏။ နာတာရော စိတ်တိုတာရောပေါင်းပြီး အတင်း
ယက်တော့သည်။ ။ နောက်ဆုံး ကြွက်ခမျာ ကြွက်ဝါလက်က မလွတ်ရှာ
ဘဲ အဖမ်းခံရတော့သည်။ ။ ကြွက်ကို စိမ့်ညက်ညက်ကိုက်ပြီး တပ်စိတ်
ထမင်းဖိုအနီး ချထားကာ ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ။ နှာခေါင်းဒဏ်ရာကို
တော့ ဆေးတပ်သားက ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစီးပလာစတာကပ်ပေး
ထားသောကြောင့် ဒဏ်နေး ကာတွန်းထဲက ခွေးကြီးနစ်ကိုကို မြင်ယော

င်နေမိသည် ။

ကြွက်ကြောင့်ပင် ကြွက်ဝါကံကောင်းလို့ မသေ။ တစ်ကိုယ်လုံးဆေး ထည့်ဆေးထိုးပြီး ပတ်တီးပတ်ထားရသေးသည် ။ တစ်ပတ်လောက် ကြွက်ဝါ လူနာစာစားခဲ့ရသည် မှာ မဆန်းပေ။ ကြွက်ဝါ အချစ်တော် ကြွက် တစ်ကောင်ဖြစ်အပြေး တွေ့တာနဲ့ လိုက်တော့ ဘာမှန်းမစဉ်းစားတော့၊ ကြွက်ရဖို့ သာ အဓိက။ သိပ်မကြာ "ဂျိမ်း"ဆိုပြီး တိုက်မိုင်းတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကြွက်ဝါအော်သံကြားလိုက်ရသည် ။ ဆေးတပ်သား ဆရာဘသိန်း မိုင်းရှင်းလမ်းကဝင်ပြီး ဆွဲထုတ်ကာ မော်ဖိန်းတစ်လုံး ထိုးပေးသည် ။ ဆေးထည့်လိုက် ခဲစ၊ သံကျွတ်စတွေ ဖောက်ဆက်နဲ့ ဖယ်ထုတ်လိုက်နဲ့ ကြွက်ဝါဆေးကုသမှု ခံခဲ့ရသည် ။ သိပ်မကြာပါ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သူ့လျှာနဲ့ မီသလောက် လျက်ပေးရင်း အနာများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်လာသည် ကို မျက်မြင်တွေ့ရမှ ကြွက်ဝါ၏ လျှာစက်တို့ သည် အခြားပယောဂဖြင့် ဥပစ္ဆေဒကကံမှ လွတ်သော ခွေးကောင်းခွေးသန့်အဖြစ် စစ်သည် အဆင့်အတန်းအားလုံး လက်ခံခဲ့ကြသည် ။

ကျွန်တော်လည်း တပ်ခွဲတွင် အနေကြာ လာပြီး ခွဲ (၃) ကို ပြောင်းရွှေ့ရသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ခွဲ (၄)နှင့် ရှေ့တန်းမှာ ဆုံတတ်သည် ။ ဆုံသည့်အခါ ကြွက်ဝါ ကျွန်တော့်ဆီလာသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း ဖိနပ်မှ ခါးအထိ သူ့နှာခေါင်းနှင့် ခွေးသဘာဝ အနံ့ခံ မှတ်တတ်သည် ။ နှုတ်ဆက်သည့်သဘော။ ကျွေးတာစားပြီးတာနဲ့ ခွဲ(၄) ဆီ ပြန်စမြဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲ(၃)မှာ လည်း ကြွက်ဝါကိုအားကျပြီး ကြွက်ဝါငယ်ငယ်က ပုံသဏ္ဌာန် တောင်ပေါ်ဒေသခံ ခွေးငယ်လေး မွေးထားသည် ။ တပ်ခွဲခြင်းဆုံလျှင် စုတ်ဖွားလေးနဲ့ ကြွက်ဝါတို့ အတူ ကစားတတ်သည် ။ စုတ်ဖွားလေးကို ဘယ်တော့မှ မကိုက် ခင်ပုံရသည် ။ ဒါပေမဲ့ စုတ်ဖွားလေးက အသက်မ

ရှည်။ (၆) လသားလောက်မှာ ပဲ အသစ်ရှင်းတဲ့ မိုင်းကွင်းကိုဖြတ်အပြေး
တိုက်မိုင်းသံနဲ့ အတူ စုတ်ဖွားလေး အသက်မရှိတော့။ စုတ်ဖွားလေး သံ
ယောဇဉ်ကြောင့် တပ်စုမှ ရဲဘော်လေးတချို့ ထမင်းပင်မစားနိုင်။ ငိုတဲ့
သူကငိုနဲ့ ။ စုတ်ဖွားလေးမှာ ကြွက်ဝါနှင့် သဘာဝချင်းတူပေမယ့် ကံတ
ရားခြင်းက မတူသည် မှာ တော့ မဆန်းပါလား။

အခန်း (၅)

တစ်နေ့ သတင်းအရ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲနဲ့ ခွဲ (၄) နှစ်ခွဲ ရန်သူသတ
င်းပေါ်လို့ ထပ်ချပ်လိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ က ဟိုမန်း၊ နမ့်လောက်
လူသွားလမ်းအတိုင်းလိုက်ပြီး ခွဲ (၄) က တောင်ဘက် လှည်းလမ်းအတို
င်း လိုက်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲနဲ့ ညနေ (၅) နာရီလောက်မှာ ထိ
တွေ့မှုဖြစ်သည် ။ ရန်သူအနောက်ဘက်အတိုင်း နမ့်ပန်ချောင်းဆီ ဦး
တည်ဆုတ်သွားသည် ။ ထပ်ချပ်လိုက်ရာတွင် ကျုံးသွင်းမခံရအောင်
တောတိုး၍ လမ်းကို မြှောင်ပြီးလိုက်သည် ။ တောင်ကုန်းများ တွေ့ရင်
တက်ရှင်း၊ တစ်စိတ်ချင်း အထောက်အကူပြု ချီတက်ရသည် ။ ခရီးမတွ
င် လို့ တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာသည် ။ နမ့်ပန်ချောင်းကူးတံတား မရော
က်မီမှာ ပင် လုံးဝမှောင်သွားတော့သည် ။ လမိုက်ညလည်း ဖြစ်၍
ပိုးစုန်းကြူးများ သာ အလင်းဆုံးစံချိန်ယူထားပုံရသည် ။

လမ်းဆုံတစ်နေရာအရောက် ကျွန်တော့်ပေါင်ရင်းသို့ သတ္တဝါတစ်
ကောင် တိုးဝင်လာသည် ကို ခံစားလိုက်ရသည် ။ ထိတွေ့မှုဖြစ်ခဲ့သော ရ
န်သူကို အာရုံစိုက်နေရ၍ ကြက်သီးများ ပင်ထပြီး ထိတ်လန့်သွားသည် ။
နောက်မှ ‘အီအီ’ဆိုပြီး ကြွက်ဝါအသံထွက်လာမှ

"ဟာ ကြွက်ဝါကြီးဟေ့၊ ရှေ့ပွိုင့်ရပ်ထား၊ ဒီမှာ ခွဲ (၄) ရှိနေတယ်"

ရှေ့ပွိုင့်ရပ်လိုက်သည် နှင့် ခွဲ (၄) ဒီမှာ ရှိနေပြီဆိုတာ သေချာသည် မို့

"ခွဲ (၄) ရှိလားဟေ့၊ ခွဲ (၃) လာနေတယ်"

ဟု အသံခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်သည် နှင့် အရှေ့ဘက် ပေ(၂၀-၃၀) လောက် လမ်းနှစ်ဖက် ကြက်လျှာစွန်းမှ ဓာတ်မီးရောင်ထွက်လာသည်။ ။

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ညီအသံကြားလို့ နောက် (၁၀) ပေ လောက်ဆို တွယ်တော့မလို့ " ဟူသော ခွဲ(၄) မှ ဗိုလ်ကြီးနှင့် ဆရာကြီး သိန်းဝင်းချိုထဲမှ ထွက်လာသည် ။ ကံကောင်းပေလို့ အချင်းချင်းဆို တော်ရုံနှင့် ပစ်ခတ်မှုက ရပ်တာမဟုတ်၊ နောက်တော်တော်ကြာမှ သေနတ်သံ၊ ညာသံတွေ ဂရုပြုမိတော့မှ တပ်မှားမှန်းသိနိုင်မှာ ။ ကြွက်ဝါသာ ရောက်မလာရင် ကျွန်တော်ဆက်မစဉ်းစားဝံ့တော့ပါ ကျွန်တော်တို့ ကို တပ်မှားအောင် ကယ်လိုက်သူက ကြွက်ဝါဟု ပင် ခွဲ(၃)၊ ခွဲ (၄) မှ အဆင့်အတန်းအားလုံး မှတ်တမ်းတင်စရာတစ်ခုပါပင်။

တပ်ခွဲ (၄) တွင် အရာရှိ၊ စစ်သည် များ မည်မျှပင် ပြောင်းပြောင်းကြွက်ဝါကတော့ ခွဲ (၄) မှ ခွဲ (၄) ထာဝရ ရှိနေသည့် စကားမပြောတတ်သာ စစ်သည် တစ်ဦးပါ။ ကြွက်ဝါနှင့် ပတ်သက်၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကုန်မည်မထင်ပါ။ ကြွက်ဝါသည် စစ်သည် များ ထဲ ဘယ်တော့မှ မဝင်၊ မတက်။ ထမင်း၊ ဟင်း၊ အိုးခွက်တွေကို ဘယ်တော့မှ မနို့က်။ အသား ခြောက်တွေလှန်းထားလည်း ဘယ်တော့မှ ယူမစားပါ။ ကျွေးမှ စားသည် ။ အစားအသောက်ချေးများ တာမှ တစ်ပါး ကြွက်ဝါစည်းကမ်းမပျက်ပါ။ သခင်စစ်သည် တွေကိုပင် ဟင်းစားရှာပေးတတ်သည် ။ ရှေ့တန်းမှာ ဆို တပ်စိတ်တွေအတွက် မြေကြွက်ကြီးများ ဖမ်းပေးသလို၊ တပ်ခွဲပြန်နားလို့ မြို့ရောက်ပြီဆိုလည်း တပ်ခွဲစစ်သည် များ အတွက်မမေ့။ ဘယ်

လောက်တောင်ရှာကျွေးတတ်သလဲဆိုရင် တပ်ခွဲစစ်သည် များက ဘား
မားလို့ ခေါ်တဲ့ စစ်သည် ကြည်တင်နဲ့ ကြွက်ဝါ မြို့ထဲရှိ အပ်ချုပ်ဆိုင်လို
က်သွားသည်။ ကြည်တင်အင်္ကျီတိုင်းနေစဉ် ကြွက်ဝါနာမငြိမ်၊ အိမ်ဆို
င်ထဲ မွေးထားသော ယုန်ကလေးများကို မျက်စေ့နောက်နေပုံရသည်။ ။
နောက်ဆုံး အိမ်ရှင်လစ်သည် နှင့် ယုန်တစ်ကောင်ဝင်ဆွဲပြီး တပ်ခွဲအထိ
ချီသွားတော့သည်။ ။ မီးဖိုကြီးနားအရောက် သေနေသောယုန်ကို ချထား
ပေးခဲ့သည်။ ။ ထမင်းချက်စစ်သည် တွေကတော့ တောထဲကဖမ်းလာတ
ယ်ထင်ပြီး ချက်စားလိုက်ကြသည်။ ။ ဘားမားကြည်တင်လည်း ဆိုင်ရှင်နဲ့

-

"ခုနက ဆရာခွေးလား"

"ကျွန်တော့်ခွေးလေ သိပ်လိမ္မာတယ်"

"ဟုတ်လား အတော်ပဲ ယုန်ဖိုးလျော်ခဲ့ဦး၊ ဆရာခွေး အိမ်ကယုန်တစ်
ကောင် ဝင်ဆွဲသွားလို့ "

ချီးမွမ်းလို့ မဆုံး ဘားမားလည်း ကြွက်ဝါကိုကျိန်ဆဲရင်း
ယုန်ဖိုးလျော်ခဲ့ရသည်။ ။ တပ်ခွဲပြန်ရောက်တော့ ယုန်သားလည်း မမီ။
ဒေါက်နံရံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်။ သေချာတာ နောက်ဆို ကြွက်ဝါကို ဘား
မားဘယ်သွားသွားခေါ်တာမတွေ့ရတော့။

အခန်း(၆)

ကြွက်ဝါ၏ စွမ်းဆောင်မှုသည် လူစစ်သည် တော်တစ်ဦးကဲ့သို့လည်း

မိမိတပ်အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့ဖူးသည် ။ ကြွက်ဝါသည် အချိန်တိုင်းလိုလို ကင်းစောင့်စစ်သည် များ အနီးတွင် နေတတ်သည် ။ ညအချိန်ဆို ကင်းသမားအတွက် ညမျက်စိပင်ဖြစ်သည် ။ မကြာခဏဆိုသလို ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ပတ်ကြည့်တတ်သည် ။ မသင်္ကာရင် ခြံစည်းရိုး အနီးအနားထိ ကပ်ကြည့်သည် ။ တစ်စုံတစ်ရာတွေ့ရင် ဟောင်သည် ။ ကြွက်ဝါဟောင်ခြင်းကို တောတိရစ္ဆာန်တွေ့၍ ဟု တရားသေ မယူဆရန်၊ ရန်သူလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ကင်းစောင့်စစ်သည် များကို အထူးမှာ ကြားထားရသည် ။ ကြွက်ဝါဟောင်ရင် ကျွန်တော်တို့ လည်း နှိုးနေတတ်သည် ။ ကင်းသမားလည်း အသင့်ဖြစ်တတ်သည် ။ တစ်နေ့ နေထူးနေ့မြတ်ရက်မို့ အထူးဂရုပြုရန်၊ ရန်သူမှ ယင်းနေ့များ တွင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး နှောင့်ယှက်တတ်သော အလေ့ရှိသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးမှာ ညဝက်စီခွဲပြီး အလှည့်နှင့် ဂရုစိုက်တတ်သည် ။

နံနက် (၂) နာရီလောက်မှာ တောင်ပေါ်အအေးဓာတ် ပိုကဲလာသည် ။ ခြင်ထောင်နဲ့ စောင်ကို နွေးအောင်ထပ်ပတ်ထားပေမယ့် အအေးဓာတ်ကို မတွန်းလှန်နိုင်။ ဒီကြားထဲ ကြွက်ဝါဟောင်သံကလည်း ဟောင်လိုက်ရပ်လိုက်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ သတိရလို့ ဟောင်လိုက်နဲ့ (၁၅) မိနစ်လောက်ကြာမည်။ ကျွန်တော်ထကြည့်တော့ ကြွက်ဝါဂနာမငြိမ်၊ ခြံစည်းရိုးအနားကပ်ဟောင်လိုက်၊ ကင်းသမားနား ပြန်လာလိုက်နဲ့ ၊ မသင်္ကာတာနဲ့ စစ်သည် တွေကိုနှိုးပြီး သတ်မှတ်နေရာ ယူခိုင်းလိုက်သည် ။ ကြွက်ဝါဟောင်သံ ပိုကျယ် လာပြီး အသံမရပ်တော့တာမို့ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးကို ကြွက်ဝါ စူးဟောင်သည့်ဘက် အတွဲတို့ သုံးကြိမ်ပစ်မိန့်ပေးလိုက်သည် ။ ကာဘိုင်ရပ်သည် နှင့် အပြင်ဘက်မှ လက်နက်ငယ်များ ကျွန်တော်တို့ စခန်းဘက် ပစ်တော့သည် ။ အတွေ့အကြုံအရ စခန်းနဲ့ ကိုက် (၅၀၊ ၆၀) လောက်သာ ဝေးနိုင်မည်။ ရန်သူပစ်ခတ်

တံရာသို့ ပစ်ခတ်မှုစီမံချက်မှာ ပါတဲ့ အတိုင်း တပ်စုလက်နက်များ ဖြစ်သော လက်နက်ငယ်၊ နှစ်လက်မ စီနီပြောင်း၊ လောင်ချာတို့ နဲ့ စုပစ်ပစ်သည်။ သေနတ်သံများကြောင့် စစ်ကြောင်းရုံးဘက်မှ (၆၀) မမ၊ (၈၁) မမ စီနီပြောင်းတို့ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ပစ်မှတ်များကို ပစ်ကူပေးသည်။ ။ ပစ်ခတ်မှုရပ်သွားသည် နှင့် မိုးလင်းအောင် အသင့်အနေအထားဖြင့် မအိပ်နိုင်တော့။ နံနက်အရုဏ်တက်လောက် စစ်ကြောင်းရုံးမှ တပ်စုတစ်စုရောက်လာသည်။ ။ ဖြစ်စဉ်ကို သတင်းပို့ပြီး တပ်စုကိုထုတ်နုတ်ကာ ညက ရန်သူပစ်ခတ်ခဲ့သည့် နေရာတစ်ဝိုက် ရှင်းသည်။ ရန်သူလက်နက်ငယ် ကျည်ခွံများ နှင့်၊ မကွဲသော လောင်ချာဗုံးသီးတစ်လုံး၊ ဆယ်ယောက်လောက် နေရာယူခဲ့သော အနေအထားကို တွေ့ရသည်။ ။ ကြွက်ဝါ အာရုံစိုက်အနံ့ခံနေရာတွင် သွေးစများ တွေ့၍ လိုက်ရှင်းရာ စခန်းမြောင်ဘက် လျှို့အတွင်း မသိမသာရောက်လာသည်။ ။ ချောင်းစပ်အရောက် ချုံတစ်ခုကို ကြွက်ဝါအသံအုပ်ပြီး ဟောင်သည်။ ။ စခန်းနှင့်ဝေးလာလျှင် ကြွက်ဝါဟောင်လေ့မရှိ။ ထူးဆန်းနေသဖြင့် ဂရုစိုက်ရှင်းလိုက်မှ ရန်သူအလောင်းတစ်လောင်း၊ လက်နက်ငယ်တစ်လက်နဲ့ ချပ်ဝပ်တန်ဆာ တစ်စုံရလိုက်သည်။ ။ စစ်ကြောင်းရုံးနဲ့ ခွဲရုံးကို ဖြစ်စဉ်အသေးစိတ် တင်ပြလိုက်တော့ တပ်ရင်းမှူးက ကျွန်တော်တို့ တပ်စုနဲ့ အတူ ကြွက်ဝါကို ချီးမွမ်းခဲ့သည်။ ။

အချိန်ဟူသော ကာလယန္တရားကြီး၏ ရွေ့လျားမှုနှင့်အတူ ပြီးခဲ့တာတွေတော့ ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်သည် လည်း မိခင်တပ်ရင်းမှ တပ်ရင်းအသီးသီး ပြောင်းရွှေ့ရင်း တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်တပ်ရင်းမှ စစ်သည်။ အကြပ်တွေနဲ့ ဆုံတိုင်း စကားစပ်မိရင်း ကြွက်ဝါအကြောင်း မေးမိသည်။ ။ မဝေးသေးခင်အထိ ကြွက်ဝါ ဤတပ်ရင်း ဤတပ်ခွဲမှာ ပင် ရှိနေသည် ဟု သိရသည်။ ။ ကြာလာသည် နှင့်အမျှ တပ်ဟောင်းမှ စစ်သည်။ အကြပ်များ

သည် လည်း ရာထူးအဆင့်ဆင့်တိုးကာ တပ်ရင်းအသီးသီး ပြောင်းရွှေ့
ကုန်ကြသည်။ ။ ကြွက်ဝါ သတင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါး
လာသည်။ ။ နောက်တော့ မေး၍ မရနိုင်တော့အောင် သတင်းပျောက်ခဲ့
သည်။ ။ ကြွက်ဝါသည် လည်း အသက်အရွယ်ရ လာပြီဖြစ်သော စစ်သည်
အိုကြီးပင် ဖြစ်နေပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူခင်တွယ်သော တပ်ခွဲ (၄)တွင်
တိရစ္ဆာန်တန်မယ့် စစ်ဆင်ရေးတာဝန်တွေကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ဖို့
ရောက်ရှိ လောကကြီးထဲတွင် ရှိနိုင်တော့မည်လား ကျွန်တော် သိနိုင်ပါ
ဦးမလား ဆိုတာကိုတော့။

ပိုင်ဇင်ဇော် (သတ္တု)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း

မွန်လက်ကမ်းပါသတက်
ဝတ်ရလက်တန်းဖွဲ့

ယွန်းစလင်းကမ်းပါးယံထက်မှ ထာဝရအလင်းတန်းများ

အပိုင်း (က)

လယ်ကတ်ကူကြို့တဲ့ -

ကျွန်တော်တို့ မွေးရပ်မြေက ထီးထီးမားမား ရေဝေတောင်တန်းကြီး ရဲ့ အမည်ပေါ့။ မြန်မာလိုဆိုရင် ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးလို ထမ်းထားတဲ့ တောင်တန်းကြီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည် ။ အဲဒီကမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆင်းလာတော့ ချောင်းအသွယ်သွယ် တောင်စွယ်အဆင့်ဆင့်နဲ့ ပန်တင့်လှတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မွေးရပ်မြေ ‘နော်တရာ’ ဒေသလေ။

တောင်ထိပ်ပိုင်းတွေဆီက အမြဲလိုဝေဝဲနေတတ်တဲ့ တောင်ခိုးတွေရယ်၊ တောင်စောင်းတွေရဲ့ တောင်ယာတွေဆီက တအူအူထွက်နေတဲ့ မီးခိုးတွေရယ်၊ မြေပြန့်ကွက်လပ်လေးတွေမှာ ရှိတဲ့ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေရယ်၊ ဟိုးအဝေးဆီက ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းလာတဲ့ ချောင်းအသွယ်သွယ်ရယ်၊ အထူးသဖြင့် ယွန်းစလင်းချောင်းရယ်ဆိုတာက အေးချမ်းလှပသော သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားခြင်းနဲ့ ပမာတူတာပေါ့။

လယ်ကတ်ကူကြို့မှာ တစ်နှစ်တာလုံး စုစည်းထားတဲ့ မိုးရေတွေကို

လာပလော၊ မဲပ၊ ဒေါမဲ့၊ ထိပါးဒိုဒီး၊ မြင်းတပြေးစတဲ့ သားသယ်ချောင်း အသွယ်သွယ်မှ တစ်ဆင့် မိခင်ယွန်းစလင်းချောင်းမကြီးကို အားဖြည့် ပေးနေကြသည်။ ။ ယွန်းစလင်းကတော့ သူ့သားငယ်တွေအတွက် ဂုဏ် ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ပဲ သူ့တာဝန်ကိုဆက်ထမ်းဖို့ သာယာငြိမ့်ညောင်းတဲ့ ဂီတသံစဉ်နဲ့ အတူ သံလွင်ဆီကိုရှေးရှုနေဆဲ။ ဒီလိုလှပတဲ့ ရှုခင်းနဲ့ အတူ ငြိမ့်ညောင်းတဲ့ ဂီတသံစဉ်တွေဟာ ကျွန်တော့် မွေးရပ်မြေ ‘နော်တရာ’ မှာ ထာဝရတည်ရှိနေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပေမယ့်လည်း -

မြန်မာလို ‘ကျောက်နားတောင်း’ တောင်၊ အရပ်ခေါ် ‘နာဘောလယ်’ တောင်တန်းကြီးနဲ့ ခွေးအိပ်တောင်ကြောအကြား နေမင်းကြီးရဲ့ ရှေ့ပြေး အလင်းရောင် မေးတင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ဒေါမဲ့နဲ့ မဲပချောင်းအကြားမှာ တည်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ‘တပါယ်ဖား’ ရွာသားများ အလိုလိုလှုပ်ရှား လာပြီး လယ်၊ တောင်ယာတို့ ဆီကို စာတင်ထွက်ခွာစပြုကြတာ ကျွန်တော်တို့ ရွာရဲ့ ဓလေ့တစ်ခုပါပဲ။ လယ်ထဲမထွက်မီ အချိန်ပိုင်းလေးမှာ လူနေတဲရဲ့ အလယ်ပြုလုပ်လေ့ရှိတဲ့ မီးဖိုလေးမှာ မီးညွန့်ပျောက်ပြယ်စပြုပြီဆိုရင် အမိုး ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ မနက်အိပ်ရာက အစောကြီးက ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ တောင်ယာဆန်ထမင်းပူပူလေးနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းစပ်စပ်လေးတွေ ဆားနဲ့ တို့ ရင်း တာလပေါ်လို့ ခေါ်တဲ့ ရိုးရာမျှစ်စိမ်းဟင်းကို ပန်းကန်ထဲဆမ်း အားရပါးရစားရတာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် နံနက်စာပေါ့။ ထမင်းစားပြီးပြီဆိုရင် အပါးက မော်ကလို့ ခေါ်တဲ့ ဝါးဆေးတံလေးထဲ ညာသိုခေါ် ဆေးရွက်ကြီးအခြောက်ကို သိပ်ထည့်၊ မီးဖိုထဲက ထင်းစတစ်စနဲ့ မီးညှိပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် လားမသိ၊ စဉ်းစားရင်း ဆေးတံကို တရှိုက်မက်မက် ဖွာနေတတ်သည်။

။

အမိုးနဲ့ ဒေးမူ(ညီမလေး)တို့ ကတော့ စားပြီးသားပန်းကန်၊ အိုးခွက်

တွေကိုဆေး။ တောင်ယာမှာ လိုမယ့် ဆန်၊ ဆား၊ အိုးခွက်၊ ဆေးရွက်ကြီး
တွေကို ဝါးပလိုင်းထဲထည့်၊ ကျွန်တော်ကတော့
တဲရှေ့သစ်ပင်အောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ ခိုင်းကျွဲကြီးနှစ်ကောင်ကိုဖြုတ်၊
ရွာလယ်က ထိပါဒိုဒီးချောင်းကိုဖြတ်၊ မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ လှေကားထစ်ပုံ
စံ လယ်ထဲကိုသွားနှင့်ပြီး လယ်ဘေးက မြက်ခင်းမှာ ကျွဲတွေကိုလှန်၊
နောက်မှ ရောက်လာမယ့် အပါး၊ အမိုးနဲ့ ၊ ဒေးမှုတို့ ကိုစောင့်ပေါ့။ ရော
က်လာမယ့် မိသားစုညီညီညာညာနဲ့ စပါးပင်တွေကြားထဲ ပေါင်းသင်၊
မြက်နုတ်၊ ခြံခတ်၊ မိုးများ ရင်ရေထုတ်၊ မိုးနည်းရင်ရေသွင်း၊ မနားရပါ
ဘူး။ နေ့လယ်လောက် ထမင်းတစ်ခါစားပြီး၊ လယ်ထဲပြန်ဝင်တာပါပဲ။
အဲ ညနေစောင်းလာမှ လှန်ထားတဲ့ ကျွဲတွေပြန်ဆွဲ၊ ချောင်းထဲမှာ ရေချ၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရေချိုးသန့်စင်တာပေါ့။ ကျွဲတွေချည်တိုင်မှာ ချ
ည်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်။ ညစာစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ အမိုးကိုကြည့်ရင်း
အိမ်တိုင်မှာ မှီ အနားယူစောင့်ဆိုင်းခဲ့တာကတော့ နေ့စဉ်လိုလိုပဲ။

တစ်နေ့ သဝေါသာပွ(ရွာသူကြီး)က တောင်ယာ၊ လယ်တွေဘက် လူ
လွှတ်ပြီး ယောက်ျားမှန်သမျှ အရေးကြီးသည် ဆိုပြီး ဆင့်ခေါ်သည် ။ ရွာ
က စုပေါင်းတင်မြှောက်ထားတဲ့ သူကြီးမို့ သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာရတာ
ကျေးရွာတိုင်းရဲ့ ဓလေ့တစ်ခုရယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖရွာကိုရော
က်တော့ နေတောင်မြင့်နေပါပြီ။ သူကြီးအိမ်မှာ လည်း ရွာသားတချို့
ရောက်နှင့်နေသည် ။ ဘာများ အရေးပေါ်လာသလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊
ဘာဖြစ်တာလဲ စသည် ဖြင့် မရေမရာစကားသံများ သာ ကြားနေရသည်
။ လူစုံလောက်ပြီဆိုမှ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူကြီးဆီက သာမန်ထ
က် အားနည်းနေတဲ့ လေသံနဲ့ တစ်လုံးချင်းထွက်ပေါ်လာသည် ။ ရွာသား
တွေရဲ့ နားထဲမှာ တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု အကောင်းဆုံးစကားရယ်
ပါ။ ကရင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးဆိုပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ကေအင်န်

ယူတပ်ထဲဝင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရွာက (၈) ယောက်
ခွဲတမ်းကျလာကြောင်း အထူးသဖြင့် လူငယ်လူလွတ်ဆို ပိုသင့်လျော်မှာ
ဖြစ်ကြောင်း။ လိုက်ရမည့်စာရင်းထဲမှာ ဘယ်အချိန်က ကြိုမှတ်ထားလဲ
မသိဘူး။ အသက် (၁၄) ကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည့် ကျွန်တော့်အမည်
လည်း သူကြီးနှုတ်ဖျားကတစ်ဆင့် သံရည်ပူအလား နားထဲစီးဝင်လာသ
ည် ။

ရွာသားတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ အပ်ကျသံပင် ကြားရမ
လောက် တုန်လှုပ်နေပုံရသည် ။ အရင်ကလည်း ကေအင်န်ယူထဲပါသွား
ရင် ရွာကိုပြန်လာဖို့ ဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အ
တူ လူငယ် (၈) ဦးအတွက် သေလူလို့ မှတ်ထားရမှာ သေချာသည် ။

အပါးမျက်နှာကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ရတက်မအေး၊ စွန့်လွှတ်
ရမည်ဆိုတာသိလို့ ညှိုးငယ်စွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ
သည် ။ ပစ္စည်းယူစရာရှိတာယူပြီး ဒီနေ့ပဲသွားရမှာ ဆိုတော့ တောင်ယာ
မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမိုးရယ်၊ ဒေးမူရယ်ကို ပြေးပြီးနှုတ်ဆက်ချင်ပေမယ့် မ
လိုက်ရင်မဖြစ်တဲ့ လောကထဲမှာ မို့ မိဘတွေကို ငဲ့ညှာပြီး လိုက်ရတော့မ
ည်။ ကမ္ဘာပျက်လုနီးပါး ကပါယ်ဖျားရွာလေးကို ဘယ်လိုပြောပြရပါ့မလဲ
လို့ အပါးတွေနေတာ ကျွန်တော်မမေးဘဲသိနေသလိုပဲလား အပါးရယ်။

လွယ်အိတ်အဟောင်းထဲ အပိုအင်္ကျီတစ်ထည်ထည့်ရင်း အပါးကို က
န်တော့လိုက်သည် ။ စုစည်းထားတဲ့ လူရွယ်တွေကို သူကြီးကိုယ်တိုင်
ခေါ်ဆောင်ပြီး ရွာအရှေ့ဘက်က မြေနီလမ်းဘက်ကို ခံစားမှုကိုယ်စီနဲ့
အတူ လေးလံသောခြေလှမ်းတွေနဲ့ ချဉ်ပေါင်ဖာလာတော့ကို ဖြတ်ကျော်
ခဲ့သည် ။ နာဘော့လယ်တောင်ကြောကို လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း အ
ဆင်းအတက်မြောက်မြားစွာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်းနဲ့ နေဝင်ချိန်လော

က်မှာ အလွန်ရေစီးသန်တဲ့ မဲလဲချောင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်ရသည်။ မိုးချုပ်မှောင်လှနီးပါးမှာ အုန်းပင်တွေအုပ်ဆိုင်းနေပြီး အိမ်ခြေ(၂၀) လောက်ရှိတဲ့ မောလောခိုရွာကို ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာထဲမှာ လက်နက်ကို င်လူတစ်စုကို တွေ့ရလို့ ကေအင်န်ယူတွေဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ သူကြီးက ခေါင်းဆောင်လုပ်သူဆီ ကျွန်တော်တို့ (၈) ယောက်ကိုအပ်သည်။ ကေအင်န်ယူရဲဘော်တစ်ယောက်က လူစစ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ စကားသံတွေက အပ်ကြောင်းထပ်နေတာမို့ အားလုံးလိုလို မူးနေကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။ "မင်းတို့ အိမ်ပြန်ပြေးရင် ဒီမှာ တွေ့လား" ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်သံတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်သည်။ မူးနေတဲ့ သူတွေဆိုတော့ လက်ထဲကသေနတ်များ ကျည်ပေါက်ထွက်ရင် တို့ တော့သေမှာ ပဲဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ သူတို့ မှာ စည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ခြေတိုင်မြင့်မြင့် အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ အရင်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လို လူရွယ်တွေ အများကြီးဆိုတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ တချို့က မီးဖိုနားမှာ။ တချို့က တဲနံရံကိုမှီလို့။ ဘန့်ပွေးရွက်ဖက်နဲ့ လိပ်ပြီး သောက်နေတဲ့ ညာသိုနဲ့ကမ္ဘန်လို့။ ထူးဆန်းတာက ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေ စကားတစ်ခွန်းတလေ ပြောသံမကြားရဘူး။ သူတို့ တွေလည်း ကျွန်တော့်လိုဘဝမျိုးပဲလေ။

ခဏကြာတော့ ထမင်း တစ်အိုးလာပေးသည်။ နီသို့လို့ ခေါ်တဲ့ နမ်းငါးပိနဲ့ မျှစ်ပြုတ်ကို တကယ်သာ အားရပါးရစားရင်လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ အားလုံးလိုလို ထမင်းသာစားကြသည်။ အိုးထဲမှာ ထမင်းတွေအများကြီး ကျန်နေသည်။ ဘယ်သူမှ စားလို့ ဝင်ပုံမရဘူး။ အိမ်က ကျဉ်း၊ လူကများ တော့ တစ်ယောက်စာလှဲဖို့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနဲ့။ ငယ်ငယ်က အမိုးပြောဖူးတဲ့ ငရဲခန်းဆိုတာ ဒါအစများ လားမသိဘူး။

ဆေးနံ၊ မီးခိုးနံ၊ လူနံတွေနဲ့ ပိတ်လှောင်နေတာပဲ။ နောက် ဘယ်ကိုသွားရဦးမလဲ၊ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ၊ အမိုးနဲ့ ဒေးမူတို့ ငိုနေပြီလား။ စပါးပေါ်ရင် အပါးနဲ့ အမိုးတို့ စပါးရိတ်ဖို့ နောင်နှစ်ရော လယ်စိုက်ဖို့ နိုင်ပါ့မလား။ မိုးတွင်းမှာ ချဉ်ပေါင်ဖာလာခူးဖို့ ရော တွေးရင်းတွေးရင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ ပင်ပန်းလို့ လားမသိ။ မနက်ပိုင်းလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

"ဟေ့-ထကြ၊ ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်"ဆိုတဲ့ ငှက်ဆိုးလို အမိန့်သံကြောင့် အိပ်မက်လား၊ အတွေးတွေပဲလား ရုတ်ခြည်းလွင့်ပျောက်သွားသည်။

အိမ်အောက်ကိုဆင်း၊ လူစုပြီး ကေအင်န်ယူတွေခေါ်ရာကိုလိုက်ဖို့ အသွား၊ သူကြီးကိုတွေ့လို့ အားရ ဝမ်းသာစွာနဲ့ အပါးတို့ ကိုမှာ မလို့ ပါ။ မျက်ထောင့်ညှိအကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ကေအင်န်ယူအစောင့်တွေကြောင့် ထွက်လုဆဲစကားသံများ ဆွံ့အသွားသည်။ သူကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြောချင်တာတွေကို နားလည်သလားမသိ။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အားကိုးရမယ့်နေမင်းကြီးရော၊ လမင်းကြီးပါ စုံးစုံးမြုပ်သွားခဲ့သည်။

အပိုင်း(ခ)

မောလောခိုရွာကနေ စထွက်တော့ နေထွက် လာပြီ။ ရွာအထွက် လယ်ကွင်းတွေနဲ့ ချောင်းတွေကို ဖြတ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်ဝေဝိုက်တိုက် ခတ်လာတဲ့ မိုးနှင်းတွေနဲ့ အတူ အကြောထဲ စိမ့်အေးလာသည်။ မြူတွေ အမြဲအုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသအဖို့ ရှေ့မြင်ကွင်းကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရသည် မရှိ။ တောင်တစ်တောင်ကျော်ပြီး အဆင်းမှာ 'တဝေါ

ဝေါ' နဲ့ ရေစီးသံကို ကြားနေရသည် ။ အနားရောက်မှ ပဲ ရေစီးသန်ပြီး
နောက်ကျိနေတဲ့ မြစ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး ပိုကြောက်လာသည်
။ ဘေးကပြောသံအရ သံလွင်မြစ်ဆိုတာ သိလိုက်သည် ။ မလှမ်းမကမ်း
မှာ လမ်းနဲ့ အပြိုင် တောင်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ မဲပချောင်းကလည်း သံလွ
င်နဲ့ ဆုံလို့ ၊ တာဝန်အပြီး အနားယူသွားပြီထင်ရဲ့ ။

သံလွင်မြစ်ကြီးကို လှေနှစ်စင်းနဲ့ အခေါက်ခေါက်အခါခါကူး။ တစ်ဖ
က်ရောက်ပြီး လူစုံတာနဲ့ ဆက်ထွက်။ တောင်အမြင့်ကြီးတစ်ခုကို ကျော်
ရင်း နေ့လယ်လောက်မှာ ခြံစည်းရိုးတွေအထပ်ထပ် အစောင့်တွေ
အများကြီးချထားတဲ့ ကေအင်န်ယူစခန်းကြီးထဲ ရောက်ခဲ့သည် ။

စခန်းထဲက လက်နက်ကိုင်တွေကိုကြည့်ပြီး အလိုလို အားငယ်လာ
သည် ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘူး။ သားရဲကြား
က ယုန်ငယ်တွေလို ထမင်းကျွေးပြီး စုထိုင်ခိုင်း။ ထိုင်ရတာလဲ ပုဆစ်တု
တ်။ ညောင်းလို့ မလှုပ်ရဲ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ရောက် လာပြီး
ကျွန်တော်တို့ မကြားဖူးတဲ့ တော်လှန်ရေးတွေ၊ လူမျိုးရေးတွေ၊ လွတ်လ
ပ်ရေးတွေ ဟောကြပြောကြနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သူ
တို့ ပြောတာ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကြောက်တာပဲသိသည် ။ ခြိမ်းခြောက်
သူတွေက ခပ်များများ ။ ထွက်ပြေးရင် မိသားစုတစ်စုလုံး သတ်ပစ်မ
ယ်ဆိုတာတော့ စိတ်ထဲစွဲနေသည် ။ မကြာမကြာ ဒီစကားကြားရတော့
ကျွန်တော်တို့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မိသားစု ဘဝပျက်မှာ စိုးရိမ်မိ
နေသည် ။

နောက်နေ့တွေမှာ (၂) လလောက် စစ်သင်တန်းပေးသည် ။
စစ်ရေးပြတို့ ၊ လက်နက်ငယ်တို့ ၊ စစ်ဗျူဟာတို့ ပေါ့။ သင်တန်းပြီးတော့
ကျွန်တော်လည်း ကေအင်န်ယူတပ်သားတစ်ယောက် အလိုလိုဖြစ်ခဲ့ရသ

ည် ။ ဂုဏ်ယူပါလို့ သူတို့ ပြောနေတာတွေ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မသိ
တာအမှန်ပါ။

မာနယ်ပလောမှာ တစ်လလောက် နေပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို လူ
စုခွဲပြီး ရှေ့တန်းထွက်ရမယ် ပြောလာသည် ။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ တစ်ရွာ
တည်းသား ဖာခိလည်း ပါလာသည် ။ ရှေ့တန်းဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ
လဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ မေးချင်ပေမယ့် မမေးရဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တပ်
စုကို ဗိုလ်ကျော်ထူးဆိုတဲ့ ကေအင်န်ယူဗိုလ်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သည် ။
နံနက်စောစော မာနယ်ပလောမှ ထွက်ခဲ့သည် ။ ကျွန်တော့်မှာ အေကေ
ဆိုတဲ့ သေနတ်တစ်လက်၊ ကျည်ဆန်က ၅၀ ၊ ဆန်စလွယ်တစ်ခုနဲ့ အဝ
တ်အစားထည့်ဖို့ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးပါလာသည် ။ တောင်တွေကျော်၊
ချောင်းတွေဖြတ်နဲ့ ညနေပိုင်းလောက်မှာ အလာတုန်းကဖြတ်ခဲ့တဲ့ သံလွင်
မြစ်ကြီးဆီ ပြန်ရောက်လာတော့သည် ။

သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်တုန်းက အပါးရယ်၊ အမိုးရယ်၊ ဒေးမူလေးရယ်
ကို ပြန်တွေ့နိုင်ရင် ကောင်းမယ်လို့ တွေးကြည့်မိရင်း ပျော်သလိုပဲ။ ရွာ
ဘက်ပြန်ရောက်မလား ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး။
သံလွင်မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ဆက်ထွက်လာတာ ညနေစောင်းလုလုမှာ တော
ထဲခဏနားသည် ။ ကျွတ်တွေတွယ်ထားတာလည်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်
စလုံး သွေးတွေရွဲနေသည် ။ ခြင်နဲ့ ဖြုတ်ကလည်း ကိုက်။ ထမင်းကလ
ည်း ဆာလာသည် ။ ခုထိ ထမင်းမချက်ရသေးဘူး။ ဆက်ထွက်မယ်ဆို
တော့ မှောင်နေပြီ လမ်းကိုမနည်းကြည့်သွားရသည် ။

မမြင်မစမ်းနဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက်သွားတော့ မီးရောင်လေးတွေ ဟိုတ
စ်လုံး ဒီတစ်လုံးနဲ့ ရွာတစ်ရွာရောက်ရင် စခန်းချတော့မယ်ဆိုပြီး ကျိတ်ဝ
မ်းသာမိသည် ။ ဗိုလ်ကျော်ထူးနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ ရွာသူကြီးဆို

တဲ့ အိမ်မှာ စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ တော့ ကိုယ့်ဘာသာ အိုးငှားချက်ပြီး ရှိတာလေးနဲ့ စားရသည် ။ ထမင်းစားပြီး နားမယ်ရှိသေး ဆက်သွားမယ်တဲ့ ။ ဒီလောက်မှောင်နေတာ ဘယ်ကိုသွားဦးမှာ လဲလို့ ။ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ရသည် ။ တစ်နာရီလောက်ကျော်သွားပြီ ရေချောင်းလေးရှိတဲ့ တောထဲမှာ ညအိပ်ကြသည် ။ ပါလာတဲ့ မိုးကာကိုခင်း၊ ပုဆိုးခြုံပြီး အိပ်ရတာပေါ့။ ခြင်ကလည်း တဝီဝီနဲ့ ။ မောလို့ အိပ်ပျော်မယ်ရှိသေး ညကင်းက စောင့်ရသေးသည် ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်နဲ့ (၃) ရက်လောက်သွားရသေး ပါလာတဲ့ ဆန်လည်း ကုန်ပါပြီ။ ခရီးက မဆုံးသေးဘူး။

အပိုင်း (ဂ)

တဖြည်းဖြည်း ရက်တွေကြာလာတာနဲ့ အမျှ ကျွန်တော်လည်း ကေအင်န်ယူတပ်သား အရင့်အမာလို့ ပြောရမလို ဖြစ် လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရစစ်ကြောင်းတွေရှိလို့ ပုန်းရ၊ ပြေးရ၊ ရှောင်ရနဲ့ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ပြေးတာ၊ ပုန်းတာ၊ ယွန်းစလင်းချောင်းထဲကစက်လှေနဲ့ သစ်ဖောင်တွေကို ဓားပြတိုက်တာ၊ ရွာတွေဝင် ဆက်ကြေးကောက်၊ ဆန်တောင်း၊ ကြက်တောင်းတာတွေကိုသာ သူတို့ ပြောတဲ့ ကရင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးလို့ သာ မှတ်သားရသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဗိုလ်ကျော်ထူးက ဓာတ်ခဲတွေနဲ့ ရွာအဝင်၊ အထွက်လမ်းတွေမှာ မိုင်းထောင်လေ့ရှိသည် ။ မိုင်းထောင်ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ လည်း အဲဒီလမ်းက မသွားတော့ဘူး။ အစိုးရစစ်ကြောင်းတွေကို ထောင်သည် လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီမိုင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တပါယ်ဖားရွာသားတွေနဲ့ ကျွဲ၊ နွားတချို့ မိုင်းနင်းမိလို့

သေတာ၊ ပြတ်တာ၊ ကန်းတာတွေ မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ပြန်ဖော်
လို့ မရတဲ့ မိုင်းတွေမို့ နင်းမိသူဟာ အစိုးရတပ်၊ အရပ်သား၊ ကျွဲ၊ နွား
ရွေးပြီးကွဲတာမှ မဟုတ်တာတော့ ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။ ။ ကောင်း
တာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

တစ်နှစ်လောက် လှုပ်ရှားခဲ့တာနဲ့ အမျှ ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း
ကျွန်တော်တို့ ကို ယုံကြည်လာသည်။ ။ နယ်မြေကျွန်းကျင်လာတော့
တပါယ်ဖားနဲ့ မဝေးဖူးဆိုတာ သိနေပါပြီ။ မိဘတွေနဲ့ မတွေ့ရတာကြာ
လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖာခိတို့ နှစ်ယောက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ရွာပြန်ရန် ခွင့်
တောင်းတော့ သေနတ်တွေ အပ်ထားခဲ့ပြီး ရွာသားပုံစံနဲ့ ပြန်ခွင့်ပြုသည်
။ မိဘတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်
လောက်ပျော်မယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်အောင်ဘဲ။ ရောက်ချင်ဇောနဲ့
ပြေးပြီးတောင် သွားလိုက်ချင်သေးသည်။ ။

တောင်ယာနားရောက်တော့ အပါးတို့ ၊ အမိုးတို့ ကို တွေ့မလားလို့
ရှာကြည့်သေးသည်။ ။ တောင်ယာထဲမှာ စပါးတွေတောင် ပြန်စိုက်ကုန်ပြီ
။ နောက်နှစ်ဆိုရင် တောင်ယာအသစ်ခုတ်ပြီး လယ်ထပ်ဖော်ရမှာ။ ။
အပါး တစ်ယောက်တည်း ခုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်သာရှိရင် အပါး
အများကြီး သက်သာမှာ။ ။ ရွာထဲပြန်ရောက်တော့ အမိုးနေမကောင်းလို့
အပါးနဲ့ ဒေးမူ တောင်ယာမသွားတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီတဲ့။ ။ ကျွန်တော့်
ကို တွေ့ရလို့ မိသားစုတစ်စုလုံး ပျော်လိုက်ကြတာ။ အမိုးဆို မျက်ရည်
တွေစို့လို့။ ။

ရွာကမပြန်ခင် တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူလို့ ပြောတဲ့ အစိုးရ
စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း မထင်မှတ်ဘဲ ရွာထဲရောက်လာသည်။ ။
ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ အပါးက ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲထားသ

ည် ။ စစ်ကြောင်းကို နေရာချ၊ သူကြီးနဲ့ တွေ့၊ သတင်းမေးလိုက် သူကြီး
ကလည်း အလိုက်သင့်ဖြေလိုက် ရယ်ရယ်မောမောပဲ။ အမိုးနေမကောင်း
လို့ ဆိုပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသွားသည် ။ စားဆေးတွေလည်း ပေးခဲ့
သည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကလေးပဲလို့ ထင်ပြီး မဖမ်းတာဖြစ်မည်။ မေး
လည်း မမေးဘူး။ ခုမှ အသက်၀၀၅၅ရဲတော့သည် ။ အပါးက ပြုံးနေသ
ည် ။ အပါးအပြုံးကတစ်မျိုးပဲ။ အရင်က ကေအင်န်ယူခေါင်းဆောင်တွေ
က ပြောဖူးသည် ။ အစိုးရစစ်တပ်တွေဟာ အရမ်းကြမ်းတမ်းသည် တဲ့ ။
ရွာဝင်ရိုက်ရင်ရိုက်သည် ၊ ဖမ်းသည် တဲ့ ။ ခုတော့ တခြားစီပဲ။ နေမ
ကောင်းတဲ့ အမိုးတို့လို လူနာတွေကိုတောင် ဆေးကုသသွားသေးသည် ။
အစိုးရတပ်ထဲမှာ လည်း ကျွန်တော်တို့လို ကရင်တိုင်းရင်းသားတွေ
အများကြီးပါလာသည် ဆိုတာ ကျွန်တော့်မျက်မြင် တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

ရက်ပြည့်လို့ တပ်စုရှိရာကို စုံစမ်းပြီးပြန်သည် ။ အရင်လိုပဲ သွားလို
က်၊ ပြေးလိုက်၊ တစ်ခါတလေ အစိုးရတပ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်လိုက်။ တို
က်ပွဲဖြစ်တိုင်းလည်း ပြေးရတာချည်းပဲ။ သူတို့ က အင်အားများ လို့ ၊ မပို
င်လို့ ၊ မလုပ်ချင်လို့ ဆိုပြီး ခေါင်းဆောင်တွေစကားက အပ်ကြောင်းထပ်
အောင် ကြားကြားနေရသည် ။ တစ်ခါကလည်း ရွာတစ်ရွာမှ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဆောက်မလို့ စုထားတဲ့ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေကို ကျောင်းမဆောက်
ရဘူးဆိုပြီး မီးရှို့ပစ်သည် ။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလုပ်ရပ်ကို သဘောမ
ကျဘူး။ ရွာရှိရင် ကျောင်းရှိရမှာ ပေါ့။ ဘုန်းကြီးကိုလည်း ကြိမ်းသွားသ
ည် ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိလို့ ခုလို ကရင်စာ ရေးတ
တ်၊ ဖတ်တတ်တာ။

တိုက်ကွက်ဖော်မယ်ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ကေအင်န်ယူတွေကို စုစ
ည်းပြီး အစိုးရတပ်စခန်းတစ်ခုကို သွားတိုက်တာ အပိုင်ဆိုပြီးပြောတာ
ပဲ။ လမ်းမှာ ကင်းပုန်းနဲ့ တွေ့လို့ ပြေးလိုက်ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ရဲ

ဘော်တစ်ယောက်တောင် ကျကျန်ခဲ့သည် ။ လာလိုက်တဲ့ လက်နက်ကြီး
တွေကလည်း အနားမှာ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ။ ဒီတစ်ခါသေပြီတောင်ထင်တာ။
ကံကြီးပေလို့ ပေါ့။ ကေအင်န်ယူလူဟောင်းတွေလည်း ပြေးတာပဲ။ သူတို့
သောက်ထားတဲ့ ရဲဆေးတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိဘူး။ ကျွန်
တော်တို့ လူငယ်တွေ ပိုပြီးစိတ်ဓာတ်ကျလာသည် ။ အဲဒီလို ခဏခဏ
ပြေးလွှားနေရလို့ ထမင်းငတ်တာလည်း အခါခါ။ ပျော်စရာဆိုတာ ဝေး
ရော။ ရွာက သဒ္ဓါလို့ ပေးတာလား၊ ကြောက်လို့ ပေးတာလားမသိ။ ရွာ
ကပေးမှ စားရတာ။ တစ်ခါတလေ တစ်ရွာတည်းကို ၃၊ ၄
ခေါက်သွားပြီး ဆန်တောင်းရတာ မျက်နှာပူ လာပြီ။ အဘွားကြီးတစ်
ယောက်ရဲ့ တဲတုန်းကလည်း -

"ဖိုးခွားရယ် အမိုးတို့ တောင် စားဖို့ မရှိတော့ဘူး။ ဖိုးခွားတို့ ခဏခဏ
လာတိုင်း ပေးပေးနေရလို့ ဒီမှာ ကြည့်"ဆိုပြီး တောင်းမှောက်ပြဖူးသ
ည် လေ အဲဒီလို တောင်းလို့ မရတဲ့ နေ့တွေမှာ ရေသောက်ပြီး ပလတ်စ
တစ်ခြုံအိပ်ရတာလည်း အခါခါပေါ့။

ဗဟိုကနေ သတင်းထူးတွေကြားလာရသည် ။ ကျွန်တော်တို့
ကရင်ပြည်နယ်ကြီး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အောင်ပွဲပဲလား။ ကေအ
င်န်ယူကျဆုံးခန်းပဲလားတော့မသိဘူး။ ဗဟိုမှာ အရေးအခင်းတွေဖြစ်နေ
သည် တဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကိုလည်း ဘယ်သူကအမိန့်ပေး၊ ဘယ်သူ
က ခိုင်းနေသည် ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ဗိုလ်ကျော်ထူးကတော့ ဒါတွေစ
ဉ်းစားလားတော့ မသိဘူး။ ဓားပြတိုက်တာ၊ ဆက်ကြေးတောင်းတာ၊ ဆ
န်စုခိုင်းတာတွေတော့ ပိုများ လာသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း သေန
တ်သံတွေ၊ လက်နက်ကြီးသံတွေ ပိုပြီးကြားကြားလာရသည် ။ နေ့တိုင်း
လိုလိုပဲ တိုက်ပွဲတွေ မကြာခဏဖြစ်နေပုံရသည် ။ ဘယ်သူနဲ့ ၊
ဘယ်အဖွဲ့နဲ့ ဘာမှ မသိရဘူး။ ဗိုလ်ကျော်ထူးလည်း သူ့ရဲ့ စကားပြောစ

က်လေး အမြဲဖွင့်တာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေပဲ ဖွင့်တော့သည် ။ ဓာတ်ခဲကုန်နေလို့ လား မသိ။ ကျွန်တော်တို့ တော့ ဗျူဟာမြောက်လို့ လား၊ အပုန်းကောင်း၊ အရှောင်ကောင်းလို့ လား။ တစ်ခါမှ တိုက်ပွဲထပ်မဖြစ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ လည်း စကားများ လာသည် ။ တချို့က မာနယ်ပလော ပြန်မယ်၊ ရွာပြန်မယ်၊ ဘုန်းကြီးဆီသွားနေမယ်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း အချင်းချင်းမယုံကြတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ အချင်းချင်း သေနတ်နဲ့ ချိန်ရွယ်လိုက်နဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်တွေကတော့ ခေါင်းဆောင်တွေ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေရသည် ။

"မင်းတို့ ဒီကနေထွက်သွားရင် အသေပဲ၊ မင်းတို့ မိဘတွေရော တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး လိုက်သတ်မယ်"တဲ့ ။ ကြိမ်းနေတာတော့ နေ့တိုင်းပဲ ။

ဆက်ကြေးတောင်းတာတွေ ထပ်လာတာနဲ့ အမျှ ကျွန်တော်တို့ ရွာတောင် မကျန်ဘူး။ ကျွန်တော်ဆို ကိုယ့်ရွာထဲကိုယ်သွားပြီး ဗိုလ်ကျော်ထူးအလိုကျ ဆန်၊ ကြက်နဲ့ ငွေတွေတောင်းရတာ ခဏခဏဆိုတော့ မျက်နှာအရမ်းပူတာပဲ။ အပါးကတောင်ပြောသည် -

"ရွာပတ်လည်မှာ မင်းတို့ ကေအင်န်ယူတွေ၊ မိုင်းလျှောက်ထောင်နေတာ ဟိုလမ်းမသွားရ၊ ဒီလမ်းမသွားရနဲ့ ၊ ရွာသားတွေ တောင်ယာလည်း မသွားရ၊ ဟင်းစားရှာဖို့ တောထဲလည်း မသွားရနဲ့ ၊ လူမပြောနဲ့ ကျွဲ၊ နွားတောင်မလွှတ်ရလို့ အစာငတ်ပြီး ပိန်ကျသွားပြီ" တဲ့ ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည် ။ အရင်ကဝဖီးနေတဲ့ ကျွန်တော့် ကျွဲနှစ်ကောင်တောင် အခုချိုးကျနေသည် ။ အရင်ကလို အနားသွားရင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေတောင် မရှိတော့ဘူး။ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ။

"သခင်လေးတို့ ကြောင့် တောစပ်ကမြက်နုလေးတွေ၊ ဝါးရွက်နုလေးတွေ မစားရလို့ ခုလိုပိန်နေတာ"လို့ စကားများ ပြောတတ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုရန်တွေ့မှာပဲ။ ခုဆို အနားတောင် အကပ်မခံတော့ဘူးလေ။

အပိုင်း (ဃ)

မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရွာနဲ့ တောက်လျှောက်အဆက်ပြတ်ခဲ့သည်။ ယွန်းစလင်းချောင်း အနောက်ဘက်ထိ သဲလေး၊ ဘောသိုးထိ၊ ထိလောသီထခွင်ဘက် ဝင်လှုပ်ရှားနေရတာ။ တိုက်ပွဲတွေ ခဏခဏ ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ ပြောတုန်းကတော့ အစိုးရတပ်တွေ အင်အားမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ခုကျတော့ ဟိုဘက်မှာ လည်း စစ်ကြောင်းတွေ၊ ဒီဘက်မှာ လည်း စစ်ကြောင်းတွေနဲ့ အများကြီးပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စစ်ကြောင်းတွေကို ရှောင်ပြီး တောထဲမှာ ပုန်းနေရတာ အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရ။ အစာဝဝမစားရတဲ့ အပြင် တစ်ခါတစ်ခါ ငှက်ဖျားတက်လာသည်။

မာနယ်ပလောဘက် တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ ကို စစ်ကူခေါ်သည် ပြောလို့ ယွန်းစလင်းချောင်းကို ဖောင်နဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ပြီး လမ်းတစ်ဝက်က ထီးနို့ထဆိုတဲ့ ရွာမှာ စစ်ကြောင်းနဲ့ ဝေးလို့ ညအိပ်သည်။ ရွာထဲမှာ လဲ တချို့ရွာသားတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျန်တဲ့ ရွာသားတွေ မေးကြည့်တော့ တိုက်ပွဲတွေ ခဏခဏဖြစ်လို့ ရွာသားတွေ ဆရာတော်တစ်ပါး သီတင်းသုံးတဲ့ သံလွင်မြစ်အောက်ဘက်သွားပြီးနေကြသည် တဲ့။ ကရင်ဒုံချောင်းဘက် လှုပ်ရှားရသည် ဆိုရင် ကားလမ်းဟောင်းကြီးကို ဖြတ်ဖြတ်သွားရသည်။ ကားလမ်းလို့ တော့ ပြောသည်။ ကားသွားတာ

တော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အရင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်စက ယွန်းစလင်း
ချောင်းကို ဘယ်နားကကူးကူး၊ ဘယ်ရွာကိုသွားသွား လမ်းရွေးနေစရာမ
လိုဘူး။ အခုတော့ တစ်နေရာသွားမယ်ဆိုရင် အရပ်သားတွေလွှတ်ပြီး
ကြည့်ခိုင်းရ၊ သတင်းနားထောင်ရနဲ့ တစ်ခါတလေ တောင်ဘက်သွားပြီး
မှ မြောက်ဘက်ကို၊ မြောက်ဘက်သွားပြီးမှ အရှေ့ဘက်တောင်ကြော
တွေပေါ်ကို တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ တစ်နာရီလောက် သွားရမယ့်ခရီးစဉ်ကို
တစ်နေကုန်ကြာသည် ။ ခေါင်းဆောင်တွေ အကျပ်ရိုက်နေပုံရသည် ။
တစ်ခါတစ်ခါ အသံထွက်လာသည် ။ ဟိုရွာမှာ လည်း စစ်ကြောင်း၊ ဒီရွာ
မှာ လည်း စစ်ကြောင်းနဲ့ စုံနေတာပဲ။ စစ်ကြောင်းသံတွေပဲ ပိုကြားကြား
လာသည် ။ စိတ်လည်း မရှည်ချင်တော့ဘူး။ ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်
လှည့်ဆိုတာ တကယ်ငတ်တာ များ သည် ။

တစ်ခါတလေ တောင်ယာထဲမှာ စောင့်နေရင်း ရွာသားကို ထမင်းယူ
ခိုင်းတာ မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ပြန်မလာတော့လို့ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ပဲ ရေပဲသော
က်လိုက်ရသည် ။ ကြာတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး။ လမ်းဘေးက မျှစ်တွေ၊
ရေငန်းသီးတွေ စားရသည် ။ ငတ်ပြတ်လာတော့
ဗိုလ်ကျော်ထူးကိုလည်း အလိုလိုမကျေနပ်တော့ဘူး။ သေနတ်တွေထား
ပြီး ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည် ။ လမ်းဘေးက ရေငန်းသီး၊ တစ်ခါတလေ
တညင်းသီးတွေစားပြီး တွေ့တဲ့ ချောင်းရေတွေ သောက်လွန်းတော့ ဝမ်း
ပျက်လာသည် ။

ခဏခဏဆိုသလို အားလည်း ပျက်လာသည် ။ လမ်းလျှောက်ဖို့
တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။ ဖုခိရော၊ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တော်တော်များများ ပဲ။
ရဲဘော်တွေ ပုံမှန်မဖြစ်တော့လို့ တပ်စိတ်မှူးကတစ်ဆင့် ဗိုလ်ကျော်ထူး
ကို သတင်းပို့သည် ။ ဗိုလ်ကျော်ထူးလည်း
ရဲဘော်တွေတော်တော်များများ ဝမ်းပျက်လာလို့ စိတ်ပျက်လာပုံရသည်

။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဆေးလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ မြင်းတပြေးမှာ ဈေးဆိုင်ရှိသည် ။ ကူးဆိပ်မှာ ဆေးဆိုင်တွေစုံသည် ။ ဒါပေမဲ့ သွားလို့ မရတော့ဘူး။ စစ်ကြောင်းတွေချည်းပဲ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ထင်သည် ။ ရနိုင်စရာ ရိက္ခာနဲ့ ဆေးကတော့ ယွန်းစလင်းချောင်းထဲက တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်သွားနေတဲ့ စက်လှေတွေပဲ။

ယွန်းစလင်းကမ်းစပ်ရောက်တော့ တစ်ဖက်တစ်ချက်က တောင်ကုန်းတွေမှာ ကင်းတွေတင်လိုက်သည် ။ တပ်စိတ်မှူးဆရာမောလယ်နဲ့ ကျွန်တော်ပါတဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို ရေစပ်နားဆင်းခိုင်းသည် ။ တစ်နာရီလောက်စောင့်မှ ကူးဆိပ်ဘက်ဆင်းလာတဲ့ စက်လှေတစ်စင်းကိုတွေ့လို့ သေနတ်ပြပြီး ကမ်းကပ်ခိုင်းလိုက်သည် ။ စက်လှေပေါ်မှာ ပါတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေထဲက စားသောက်စရာတွေ သိမ်းခိုင်းသည် ။ အရက်နဲ့ ဓာတ်ခဲတောင်းသည် ။ စက်လှေဆရာကပြောသည် -

"ဒါတွေလုံးဝမတင်ရဘူး"တဲ့ စက်လှေဆရာနဲ့ ဆရာမောလယ်တို့ အခြေအတင်ပြောနေတုန်း ဗိုလ်ကျော်ထူး ရောက်လာသည် ။ စက်လှေဆရာကို ကြိမ်းမောင်းထိုးကြိတ်မယ်လုပ်တုန်း စက်လှေဆရာက အိတ်ထဲက ငွေထုတ်ပေးတာနဲ့ ဗိုလ်ကျော်ထူး ဘာမှ ဆက်မလုပ်တော့ဘူး။ ဆရာမောလယ်ကို အစိုးရစစ်ကြောင်း သတင်းတွေမေးဖို့ ၊ လိုအပ်တာတွေ ဆက်ရှာဖို့ ပြောပြီး ကမ်းပါးပေါ် ပြန်တက်သွားသည် ။ ဆရာမောလယ်က စက်လှေထဲဆင်းရှာဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းလို့ စက်လှေအမိုးနဲ့ လွတ်အောင် ခေါင်းငုံ့ဝင်လိုက်သည် ။ စက်လှေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တပါယ် ဖားရွာသား ဖာထီးဒီမိုးနဲ့ သူ့သမီး နန်းစမ်းဖောင်ကို တွေ့လိုက်လို့ အရမ်းဝမ်းသာသွားသည် ။ ဆရာမောလယ်အလစ်မှာ ရွာအခြေအနေ ကပ်မေးလိုက်သည် ။ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ အတွက်

မိုးကြိုးပစ်သလိုပါပဲ။

တလောက ရွာသား ၃ ယောက်မိုင်းထိတာ ကျွန်တော့်အဒေါ်နော် ဖောဆုံးသွားကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးဒေးမူလည်း ခြေတစ်ဖက် မိုင်းနင်းမိသွားကြောင်း သိရသည် ။ ကျွန်တော် ဆက်မကြားချင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖထီးဒီမိုးက အပါးတို့ ဒေါမဲ့ရွာဘက်ပြောင်းနေကြောင်းနဲ့ ရွာသားတွေလည်း များ သောအားဖြင့် ဒေါမဲ့၊ သာလွန်၊ ဖလုံတစ်ဝိုက်မှာ ပြောင်းနေကြတာ များ သည် လို့ ပြောသည် ။ အဲဒီမှာ တင် ဆရာမောလယ် အမိန့်သံကြောင့် သိချင်တာတွေဆက်မေးချင်ပေမယ့် ကရုဏာမျက်ဝန်းများ နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ နန့်စမ့်ဖောင်ကိုတော့ -

"အပါးတို့ ကို တွေ့ရင်ပြောလိုက်၊ အခွင့်သာရင် အမြန်ဆုံးပြန်ပြေးလာခဲ့မယ်" လို့ တီးတိုးလေး ကပ်ပြောခဲ့တာကို နန့်စမ့်ဖောင်ရဲ့ နားလည်မှုခေါင်းအညိတ်ကို တစ်ချက်တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော်ကျေနပ်သွားမိသည် ။

အပိုင်း(c)

ကျွန်တော် အရမ်းပြန်ချင်နေပြီ။ အပါးနဲ့ အမိုး၊ ပြီးတော့ ဒေးမူလေး ဘယ်လိုနေလဲ။ ဒေါမဲ့ရွာဆိုတာ ကြားဖူးသည် ။ ရွာနားကဖြတ်သွားတဲ့ ကျွဲသေချောင်းနဲ့ ဒေါမဲ့တို့ သာလွန်ရွာ(နော်တရာ) နားမှာ ဆုံသည် ဆိုတာ သိသည် ။ ဒေါမဲ့ချောင်းအတိုင်း ဆက်ဆင်းရင် ယွန်းစလင်းနဲ့ ဆုံတဲ့ နေရာမှာ ဒေါမဲ့ရွာရှိသည် ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ။ ထွက်ပြေးရင်လည်း ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့လိုက်သတ်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင်လည်း ဘာမှ မရေရာဘူး။ အစိုးရတပ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်၊ ငှက်ဖျားပြန်ထရင်၊ အ

စာငတ်ရင်၊ ရေနစ်ရင်လည်း သေမှာပဲ။ မထူးပါဘူး။ သေတာအတူတူ အပါးတို့ ဆီပြန်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားရဲဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဖာဒိုကိုခေါ်မှ အမိုးပြောဖူးသည် " တစ်ယောက်ဆိုသေလူ၊ နှစ်ယောက်ဆိုရှင်လူ"တဲ့ ။ အဖော်နဲ့ မှ ဖြစ်မှာ ။ ယွန်းစလင်းချောင်းစက်လှေတွေဆီက ငွေ၊ ရိက္ခာရသလောက်စု။ မြောက်ဘက်မြင်းတပြေး ရွာဘက်လည်း လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းတွေရှိလို့ မသွားနိုင်။ ဒါနဲ့ အရှေ့ဘက် မယ်ခိုခီးတောင်ကြောကိုပဲ ဝက်မအူချောင်း အတိုင်း တက်ခဲ့သည် ။ မိုးတွင်းမို့ မိုးကလည်း ရွာ။ စမ်းချောင်းတွေမှာ လည်း ရေများ လာလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံနစ်နေသည် ။ သွားပါများ လို့ ခြေထောက်တွေ နာ လာပြီ။ မာနယ်ပလောက အလာတုန်းကတော့ တောဖိနပ်တစ်ရံစီပေးသည် ။ ရွံ့တွေ၊ ချောင်းတွေထဲသွားပါများ လို့ ဖိနပ်လည်း ဆွေးပြီး စုတ်ပြတ်နေသည် ။ ရော်ဘာဖိနပ်ပဲစီးနေရတော့ ချောင်းထဲက ကျောက်တုံးတွေမှာ ကပ်နေတဲ့ ရေညှိတွေနဲ့ ခဏခဏချော်နေသည် ။ ဒီတော့ ဖိနပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထိုးပြီး ဗလာခြေထောက်နဲ့ ပဲ သွားရတာများ လှပြီ။ ချောင်းစပ်မှာ တော့ ဝါးပင်မျိုးစုံ၊ ရေငန်ပင်တွေအုပ်မည်းလို့ ၊ ချရင်ကောက်အပင်တွေကလည်း ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု။ နေရောင်ဆိုတာ မမြင်ရတာများ သည် ။ မိုးတိတ်ပြီးရင်လည်း မြူတွေကပိတ်နေသည် ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သွားဆိုသွားနေရတာပဲ။ လေးနာရီလောက် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ပြီး တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း နောက်ထပ် နှစ်နာရီကျော်မှ မယ်ခိုးခီးရွာလေးကို ရောက်သည် ။ အိမ်ခြေလေးဆယ်လောက်ပဲရှိပြီး ပတ်လည်မှာ တောင်တွေဝိုင်းနေသည် ။ အရှေ့ဘက်လျှိုထဲမှာ တော့ ကွမ်းသီးတောရှိသည် ။ ရွာရောက်လို့ ခြေဆေးပြီး ချမ်းလွန်းလို့ မီးလှုံမယ်ကြံသေး ကင်းထွက်စောင့်ခိုင်းသည် ။ ရွာသားတွေကတော့ ဗိုလ်ကျော်ထူးခေါ်လို့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်

လာတွေ့တာရှိသည် ။ ကျန်တဲ့ ရွာသားတွေကတော့ တောင်ယာကပြန်
လာခါစပဲ ရှိသေးသည် ။ ကလေးငယ်တွေနဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ
ပဲများ သည် ။ ကလေးတွေကတော့ တောမလှေအတိုင်း ဘန့်ပွေးရွက်
ဆေးလိပ်တွေနဲ့ ။ သူတို့ တွေကတော့ ဘာမှ သိရှာမှာ မဟုတ်ဘူး ။
ကင်းစောင့်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ပူလောင်နေသည့် အပါး၊ အမိုး
တို့ ရှိသည့် ဒေါမဲ့ရွာကို ဘယ်လိုသွားရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည် ။
လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်းဆင်းရင် ယွန်းစလင်းကိုရောက်မှ တောင်ဘက်
ကို ဆက်သွားရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် တောင်ဘက်လူသွားလမ်း အတိုင်း
သွား။ ရေချောင်းတွေ့ရင် ထီခလော်ချောင်းဖျားရောက်ရင် ဒေါမဲ့ကိုပေါ
င်းမှာ ပဲ။ ချောင်းစပ်အတိုင်း ဆင်းရင်တော့ ဒေါမဲ့ရွာသွားလို့ ရပြီ။ ကင်း
စောင့်ရင်း ထမင်းဆာလာသည် ။ ဒီနေ့ စက်လှေထဲမှာ နန့်စပ်ဖောင်ကို
တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည် ။ ငယ်ငယ်က
ထက် ပိုလှလာတာတော့ အမှန်ပါ။ မနှင်းပန်းလို့ အမည်ရတဲ့
သူငယ်ချင်းရယ်။ အပါးကိုတွေ့ရင်လေ ငါမှာ တာ ဆက်ဆက်ပြောလိုက်
ပါဆိုတာ မျှော်နေမယ် စမ့်ဖောင်။ ‘ကင်း’ လာချိန်လောက်ပြီထင်သည် ။
ခဏကြာတော့ ဖုခိရောက်လာသည် ။ ကင်းလာလဲတာတဲ့ ။ ဟုတ်ပြီ။
ဖုခိကို တိုင်ပင်ကြည့်မယ်။ တခြားသူဆို မတိုင်ပင်ရဲပါ။ ဖုခိက ငယ်သူ
ငယ်ချင်းမို့။

"ဟေး ကျော်အေး၊ စောကျော်အေး ပြန်တော့လေကွာ၊ မင်းထမင်း
ဆာပြီပေါ့"

"မပြန်သေးဘူး ဖုခိရာ၊ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ "

"အရေးကြီးလား သူငယ်ချင်း"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ ရွာပြန်ချင်ပြီ၊ ဒေးမူလေး မိုင်းနင်းမိလို့ ခြေတစ်ဖက်

ပြတ်သွားတယ်တဲ့ ၊ ခု သေလား၊ ရှင်လားမသိဘူး၊ အမိုးနဲ့ အပါးကိုလည်း အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ"

ကျွန်တော့်စကားသံမှာ ငိုသံတွေရောနေသည် ။ မျက်ရည်တွေစို့နေတာလည်း ဖုခိမြင်သွားလို့ သနားလာပုံရသည် ။

"ငါလည်း ပြန်ချင်တာပေါ့ ကျော်အေးရယ်၊ ပြန်မှ မပြန်ရဲဘဲ"

"မင်းတို့ အပါးရော ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လား ဖုခိ"

"ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ မင်းနဲ့ အတူ ရွာကပြန်လာတာပဲ ၃ လလောက်ရှိပြီ"

"ခု တို့ ရွာမရှိတော့ဘူး၊ ရွာသားတွေ ပြေးကုန်ပြီပြောတယ်"

"ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြတာလဲ"

"ဟိုနွေက ဖာထီး ဒီမိုးနဲ့ စက်လှေထဲမှာ ဆုံတယ်၊ ဒေါမဲ့တို့ မယ်ငြိုတို့ ဖလုံတို့ ကို ပြောင်းသွားတယ် ပြောတယ်"

"အဲဒီရွာတွေကိုတော့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ရောက်တော့မရောက်ဖူးဘူး၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ ကျော်အေး"

"ဖုခိ မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ ၊ ဒီည ငါ့ကင်းချိန်မှာ ထွက်ပြေးကြမယ်၊ မင်းလိုက်ရဲလား"

"လိုက်ရဲတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ၊ မင်းသွား ငါသွားပေါ့၊ မင်းကင်းချိန်မှာ ငါလာခဲ့မယ်"

"အေး၊ ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ နော်၊ သတိလည်းထားဦး"

ဟုခိနှင့်တိုင်ပင်ပြီး တပ်စိတ်ရှိရာပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး စွန့်စားမှုတစ်ခုကို လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အားငယ်လာသည်။ ။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ။ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ အကြောင်းသိပြီးသားမို့ ကျွန်တော်တို့ ပျောက်တာမြင်ရင် လိုက်ရှာပြီးပစ်သတ်မှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ။ သူလည်း လက်နက်ရှိတာပဲ။ ကိုယ်လည်း လက်နက်ရှိတာပဲ။ သူပစ်ကိုယ်ပစ်ပေါ့။

ညထမင်းစားပြီး ၉ နာရီလောက် ရွာအစွန်ဆုံးတဲမှာ ကင်းစောင့်ဖို့ တပ်စိတ်မှူးက ညွှန်ကြားလာသည်။ ။ ယုတ္တိရှိအောင် သေနတ်ချပ်ဝတ်ကလွဲလို့ ဘာမျှမယူတော့ဘူး။ အပြီးအပိုင်သဘောပဲ။ ကင်းစောင့်နေရာရောက်ပြီး တော်တော်လေးကြာမှ ဟုခိရောက်လာသည်။ ။

"သွားဖို့ ကျော်အေး၊ သူတို့ သောက်နေစားနေကြပြီ ခဏကြာရင် မူးပြီးအိပ်တော့မှာ "

အဲဒီချိန်မှာ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ တဲဘက်က လူသံကြားရပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် ဆေးလိပ်မီးရဲရဲနှင့် အပြင်ထွက်လာသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ငြိမ်နေရသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အကြံများသိသွားလေသလား။ ခဏနေတော့ တဲထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။ အပေါ့အပါးသွားသည် ထင်ပါရဲ့။ ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ညနေကကြည့်ထားသည့် လူသွားလမ်းအတိုင်း မမြင်ရုံတမည် ထွက်ခဲ့သည်။ ။ မိုးရွာထားလို့ လမ်းတွေက ချော်နေသည်။ ။ အလင်းရောင်ဆိုလို့ ပိုးစုန်းကြူးအလင်းရောင်ပဲရှိတာမို့ မှန်းစမ်းပြီး လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ တစ်ခါတလေ ချော်လဲလို့ လဲ၊ ခလုတ်တိုက်လိုက်တာ။ ဆူးခြစ်တာကတော့ မပြောပြနိုင်အောင်ပါပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သေရေး၊ ရှင်ရေးဆိုတော့ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်အားဘူးပေါ့။

ရေချောင်းငယ်တွေကိုတော့ မကြာခဏဖြတ်နေပေမယ့် ချောင်းကြီးကြီးတော့ မတွေ့သေးဘူး။ လမ်းစပျောက်သွားလို့ ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ စမ်းမိတဲ့ သစ်ကိုင်းကိုဆွဲလိုက်၊ ဝါးရုံးကိုဆွဲလိုက်နဲ့ ဆူးခြစ်မိလို့ လက်မှာ လည်း သွေးတောင်ရွှဲနေသလိုပဲ။ ချောင်းထဲဆိုတော့ အရမ်းစိမ့်လာသည်။ ။ ငှက်ဖျားထချင်ပြန်ပြီထင်သည်။ ။ အချို့နေရာဆို ရင်ခေါင်းလောက်တောင် နက်သွားသည်။ ။ ပုရစ်သံ၊ ရေကျသံကလွဲလို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ဘယ်လောက် လျှောက်မိလဲမသိ။ ရေစီးလည်း ပိုသန်လာပြီ။ ရေနက်ချောင်းကျယ်လာမှ ဝက်မအူချောင်းအတိုင်း ဆင်းနေတာကို ခန့်မှန်းလိုက်နိုင်သည်။ ။ နံနက်အလင်းရောင်တောင် ရေးရေးမြင်စပြုနေပြီ။ လင်းကြက်တွန်သံတွေလည်း ကြားလာရပြီ။ မလျှော့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေကတော့ အမိုးတို့၊ အပါးတို့ ဆီ ဦးတည်ဆဲ။

"အမိုးနဲ့ အပါးရေ သားတို့ ကိုစောင့်ရှောက်ပါ"ဟု ဆုတောင်းရတာလည်း ခဏခဏ။ ဖာဒီနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ချိန်မှာ တော့ ခဏနားလိုက်သည်။ ။ စိုနေတဲ့ အင်္ကျီတွေချွတ်၊ ရေညစ်ပြီး ပြန်ဝတ်ရင်-

"ဖာဒီ တို့ ကင်းလာမလဲဘူးဆိုရင် ငါတို့ ထွက်ပြေးမှန်းသိလို့ လိုက်လာကြမှာ ပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ထားရင် ကောင်းမယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"လက်ပစ်ဗုံးထုတ်ကွာ၊ မင်းမှာ တစ်လုံး ငါ့မှာ တစ်လုံးပါတာပဲ၊ ထောင်ခဲ့မယ်၊ ဗုံးကွဲပြီဆိုရင် သူတို့လိုက်လာတာ သိမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့တို့ ပြင်ဆင်ချိန်ရတာပေါ့"

လမ်းယောင်ယောင်ရှိပြီး ဘယ်ညာကွေ့ကွင်းသွားလို့ မရနိုင်တဲ့ နေရာလေးကိုရွေးပြီး လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို သစ်ပင်ငယ်အရင်းမှာ တွေ့တဲ့ နွယ်ကြိုးနဲ့ တုတ်ချည်။ လက်ပစ်ဗုံးစနက်တံကွင်းမှာ နွယ်ကြိုးရှည်ရှည်

တစ်ချောင်း ခိုင်ခိုင်ချည်၊ တစ်ဖက်က ဝါးပင်တစ်ပင်ရင်းလောက်မှာ ချည်ပြီးတာနဲ့ လှည့်မကြည့်တော့ပဲ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ တောင်ခြေလောက်ရောက်သည် ဆိုရင် လှေကားထစ်၊ လယ်အဟောင်းတစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်ကိုတွေ့ရသည်။ ။ လယ်ထဲအတိုင်း သွားရင် ဒေါမဲ့ချောင်းဘက်ကို အားပြုဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲတော့ မသိဘူး။

ရေစီးသံကြားလာရပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ တကိုလော်ချောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ။

"ဆက်ထွက်မယ်သူငယ်ချင်း"

နောက်တစ်နာရီလောက်မှာ တကိုလော်ချောင်းကို တွေ့ရပြီ။ တကိုလော်ချောင်းလည်း ရေစီးက ကောင်းနေဆဲ။ သေနတ်တွေကို စလွယ်သိုင်းပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲလို့ ရေစီးကိုအလိုက်သင့်မျောရင်းချောင်းကိုဖြတ်သည်။ ။ ကျောက်တုံးတွေကလည်း ချော်လို့ မနည်းထိန်းရသည်။ ။ မတော်တဆ ခြေချော်သွားရင် ရေစီးနဲ့ ပါသွားနိုင်သည်။ ။ နှစ်လောက်အောင် ရေမနက်ပေမယ့် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပါသွားလို့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ တိုက်ရင်တော့ အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ ။ တော်တော်ကြာအောင်ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းစပ်အရောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထားတဲ့ မိုင်းကွဲသံကြားလိုက်ရသည်။ ။ မိုင်းကွဲသံကြောင့် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီ ပိုကြောက်လာသည်။ ။ ကမ်းစပ်ကို အတင်းကုပ်တက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ကျန်သေးတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးကိုလည်း ထောင်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ တော်ရုံနဲ့ နွယ်ကြိုးက ရှာမတွေ့လို့ မထူးဘူးဆိုပြီး သေနတ်ကြိုးတစ်ချောင်းကိုဖြုတ်၊ လက်ပစ်ဗုံးကိုအသေကပ်ချည်၊ ချောင်းစပ်က ချောင်ကောက်အပင် နှစ်ပင်ဆက်ပြီး စနက်သံ

ကွင်းမှာ ခိုင်သလောက်ချည်။ တစ်ဖက်အပင်ဖျားကိုတော့ ချရင်ကောက်
အပင် တစ်ပင်မှာ နုတ်မနေတော့ပဲ ကပ်ချည်ပြီး ဆက်ပြေးခဲ့သည် ။
သေရေး၊ ရှင်ရေးမို့ မောသည် ဆိုတာ မသိတော့ပေ။ မျက်လုံးတွေလည်း
ပြာ လာပြီ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးလို့ အားလည်း မရှိတော့။ လူလည်း
နုံးနေပြီ။ မတတ်နိုင်တော့တာတော့ အမှန်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလော
က ၊ အ ကြ ၁ မ ၂၁ ဒေါမဲ့ချောင်းကိုတွေ့ပြီ။ ဒေါမဲ့ချောင်းက
တကိုလော်ချောင်းထက် ပိုကျယ်ပြီး ရေစီးသန်သည် ။ ဘယ်နားက ဆင်း
ရမယ်ဆိုတာကို တော်တော်နဲ့ ဝေခွဲလို့ မရနိုင်အောင်ပဲ။ ဖုခိက ကျွန်
တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ရေထဲဆင်းလိုက်သည် ။ ရေစီးအားကို နှစ်
ယောက်စုံကန်ပြီး ဖြတ်နေပေမယ့် ရေစီးအားက ပိုများ တာကြောင့် တ
စ်ချက်တစ်ချက် ဟန်ပျက်သွားသည် ။ ချောင်းအလယ်လောက်မှာ ရင်စို့
လောက်အထိရောက် လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှာခေါင်းအထိ နက်လာ
တော့ ကိုယ့်ကိုတစ်ချက်ဖော့လိုက်မိသည် . ကိုယ်အဖော့မှာ
ဝေါခနဲဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ရေစီးနဲ့ မျောသွားသည် ။ ရေစီးအားကို
အန်တုပြီး ကူးပေမယ့် မနိုင်တော့ဘူး။ ကြိုးမရှိတော့တဲ့ သေနတ်ကို
တော့ မလွှတ်တမ်းဆုပ်ထားဆဲပဲ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် နှစ်ယောက်
သား လက်ကိုတော့မဖြုတ်သေးဘဲ ကိုက် ၁၀၀ လောက်မျောသွားပြီးမှ
လက်ချင်းပြုတ်သွားသည် ။

ရေစီးရှိန်ကြောင့် မျက်နှာကိုလှိုင်းအပုတ်မှာ ဘာမှ ထင်ထင်ရှားရှား
မမြင်ရတော့ နှာခေါင်းထဲ ရေဝင်လာလို့ မွန်းကျပ်သွားသည် ။ ဒီနယ်မြေ
က ချောင်းတွေကို ယဉ်ပါးခဲ့သူတွေမို့ အန်တုဖို့ ကြိုးစားရင်း
"အွန်"ဆိုပြီး သဲသောင်ကြမ်းကြမ်းတစ်ခုကို တိုက်မိမှ ရေတိမ်ပိုင်းတစ်
နေရာကိုရောက်သွားမှန်း သိလိုက်သည် အားယူပြီး
ကမ်းကိုကုန်းတက်ပြီး ဖုခိကို လိုက်ရှာသည် ။ ဖုခိလည်း မလှမ်းမက

မင်းမ္မာ ကမ်းပေါ်တက်နေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ အားရှိလာသည် ။ ကမ်းပေါ်အရောက်မှာ အမောဖြေရင်း ဗိုက်ထဲဝင်နေတဲ့ ရေတွေကို အန် ထုတ်ရင်း နောက်ပေတစ်ရာဆို ကျွဲသေချောင်းနဲ့ ဆုံရင် ဒီထက်မက ရေ စီးသန်ပြီး ချောင်းကပိုနက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးလိုက်မိသည် ။ တစ်ဖက်ကမ်းက တောတိုးသံတွေ ကြားလာသည် ။ ဖုခိဆီ ကိုယ်ကိုနိမ့်ပြီး ပြေးပေါင်းလိုက်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လူသံသိပ်မဝေးတော့ကြောင်း သိလိုက်ရလို့ တစ်ဖက်ကမ်းကိုဝပ်ပြီး ပြောင်းထိုးချိန်လိုက်သည် ။ ရေထဲ ဆင်းလာရင်တော့ အပိုင်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ဆက်ပြေးဖို့ လည်း အားကမရှိတော့ ရှိတဲ့ ကျည်ဆန်နဲ့ အသေခံပစ်ရမှာ ပဲ။ ခဏကြာ တစ်ဖက်ကမ်းက ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ အသံတွေကြားရပြီး။ ဆဲသံတွေစုံနေတာပဲ။ "အသေသတ်"တို့ ၊ "တွေ့အောင်ရှာ "တို့ စုံနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို တွေ့ပုံမပေါ်သေးဘူး။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကမ်းကို လက်နက်ငယ်တွေနဲ့ ဖြန့်ပစ်လာသည် ။ မပြေးဖို့ ပြောလိုက်၊ ဆဲလိုက်နဲ့ ။ မထူးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လူရိပ်မြင်တာနဲ့ ပြန်ပစ်လိုက်သည် ၊ ကျွန်တော်စပစ်တာ နဲ့ ဖုခိလည်း ပစ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သံတွေကိုမှန်းပြီး အတွဲလိုက်စုပစ်တော့သည် ။ လောင်ချာလည်း တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပစ်လာသည် ။ လောင်ချာပေါက်ကွဲသံက ပိုနီးလာသည် နားကွဲလှမတတ်။ တစ်ဖက်ကမ်းဆီက ဝုန်းခနဲဆိုပြီး မီးခိုးလုံးတစ်လုံးထွက်လာသည် ။ ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်တဲ့ လက်ပစ်ဗုံးကွဲတာပဲ။ လက်ပစ်ဗုံးကွဲတာနဲ့ အတူ ဗိုလ်ကျော်ထူးဆဲသံတွေ ပိုကျယ်လာသည် ။ "အသေသတ်မပြေးနဲ့ " ဆိုပြီး ဆဲလိုက်၊ ပြောလိုက်နဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဗိုလ်ကျော်ထူး အသံကြားရာကို အတွဲကို နှစ်တွဲပစ်ပြီး ဖုခိကိုလက်ဆွဲကာ ဆက်ပြေးပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ပြေးတဲ့ နောက်ရော၊

ရှေ့မှာ ရော လောင်ချာဗုံးသီးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး "ဇုန်း"ကျွန်တော့်
မျက်လုံးထဲ ဝင်းခနဲဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ပြာနှမ်းသွားသည် ။
အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားပြီး မှောင်အတိ ကျသွားပါတော့သည် ။ ဘာ
ဆိုဘာမှ မသိတော့ပါ။

အပိုင်း(၈)

မိုးတွေ အရမ်းရွာလာသည် ။ ရှေ့မှာ ရေတွေအရမ်းစီးနေတဲ့
ချောင်းကြီးတစ်ခုရှိနေသည် ။ နောက်မှာ သူတို့လိုက်လာနေသည် ။ ဆ
က်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး နွယ်တွေနဲ့ ပတ်နေ
လို့ ပြေးမရတော့ဘူး။ ဗိုက်အရမ်းဆာလာသည် ။ ချောင်းထဲထိုးကျသွား
သည် ။ နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲ ရေတွေအပြည့်ဝင်သွားလို့ မွန်းပြီး အသ
က်ရှူအရမ်းကျပ်နေသည် ။ ရေစီးမှာ မျောရင်
ခုရင်ကောက်ရုံတစ်ရုံတွေ့လို လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။ လက်တွေ လှုပ်လို့ မ
ရတော့ဘူး။ မျက်နှာရေပေါ် တစ်ချက်ပေါ်လာသည် ။ အသက်ပြင်းပြင်း
တစ်ချက် ရှူလိုက်သည် ။ မျက်နှာပြင်ကို ဝါးရုံကိုင်တစ်ကိုင်က ဖြတ်ရို
က်သည် ။ သွားပြီ။ မျက်နှာစုတ်ပြီလို့ ။ ဒါပေမဲ့ ဝါးရုံရွက်တွေက နူးညံ့
နေသလိုပဲ။ သစ်စိမ်းအစား ရေမွှေးလိုလို အနံ့တစ်မျိုးရှူရှိုက်မိသည် ။ မျ
က်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်တော့ အနားမှာ ပေါက်ကွဲတဲ့ လောင်ချာမီးပွင့်က မျ
က်စိကိုကျိန်းသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီလာသည် ။
လောင်ချာမီးပွင့်ဆို ခဏလေးပဲ။ ခုမီးပွင့်က ပျောက်မသွားသေးဘူး။ မျ
က်လုံးတွေကတော့ ကျိန်းစပ်နေသေးသည် ။ အော်သံ၊ ပစ်သံတွေလည်း
မကြားရတော့ဘူး။ နားထဲမှာ တော့ တစ်စီစီနဲ့ ရှိနေသေးသည် ။ ပုရစ်သံ

လိုလို လေတိုးသံလိုလို။

"ဖိုးခွား သတိရပြီလား"

ဒီအသံကြားဖူးသလိုပဲ။ မကြားရတာ အတော်ကြာပြီ။ ဘယ်သူ့အသံလဲ။ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ ဆရာမောလယ်တို့ အသံလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ နူးညံ့သည် ။ ပျော့ပျောင်းသည် ။ ကရုဏာပါသည် ။ ကျွန်တော် အသံလာရာကို အားယူပြီးလှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ထလိုမရဘူး။ ခုတင်တစ်ခုပေါ် လှဲနေသလိုပဲ။ ဒါ အမိုးရဲ့ အသံ။ "အမိုးရေ... အမိုး" အမိုးအနားမှာ ရှိတာ သိလိုက်ရတော့ ပြန်အိပ်ချင်လာသည် ။ ခဏအဆက်ပြတ်သွားသည် ။ အိပ်မက်လိုလို တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသလိုလို။ ဒါပေမဲ့ အရင်လိုတော့ မတုန်လှုပ်တော့ဘူး။ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နံနက်အလင်းရောင်ကို စတွေ့ပါပြီ။ ပြီးမှ အနားမှာ အပါးရယ်၊ အမိုးရယ်၊ ဒေးမူလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာသူကြီးရယ်။ နောက် ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ လူစိမ်းတွေရယ်။ သူတို့ မျက်နှာမှာ အပြုံးရောင်သန်းနေသည် ။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။

"ဖိုးခွား သက်သာ လာပြီနော်၊ ငါ့သားကို ဘုရားကယ်တာ၊ စုခိုဖခို(ဗိုလ်မှူးကြီး)တို့ ကယ်ပေးတာ"

အမိုး တတွတ်တွတ်နဲ့ "ဘုရား...ဘုရား"ဆိုပြီး ရွတ်နေသည် ။ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို အပါးက ဖွဖလေးဆုပ်ထားသည် ။ ဒေးမူလေးက မျက်ရည်ဝဲတဲ့ အပြုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေသည် ။ အသာလေးခေါင်းကိုငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ရော လက်မှာ ပါ ပတ်တီးတွေပတ်ထားသည် ။ ဘေးမှာ ဆေးပုလင်းတွေချိတ်ထားသည် ။

"အပါး၊ ကျွန်တော် အခု ဘယ်နေရာရောက်နေလဲ"

"ဖိုးခွား၊ အခု ဗိုလ်မှူးတို့ ရဲ့ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဖိုးခွား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ဒဏ်ရာရတယ်"

"ဟဲ့ခိုကော"

"ဟဲ့ခို ခဏနေပြန်လာမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ခဏသွားတယ် ထင်တယ်"

"ဟဲ့ခိုရှိသည် ၊ ဘာမှ ဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ဖိုးခွားဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်"

အိပ်မက်များ မက်နေသလားလို့ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်ခဲ့ပြီမို့ ဒီလို အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှ တစ်ခါမျှမကြုံရသေးဘူး။

သာလွန်ရှေ့တန်းဆေးရုံမှာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်နေပြီး ဆေးထိုးဆေးထည့်နဲ့ သက်သာ လာပြီ။ အနာက တစ်ခါတလေနည်းနည်းကိုက်တာပဲ ရှိတော့သည် ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုတဲ့ သူတွေက အရင်အမိုးနေမကောင်းတုန်းက ဆေးလာကုပေးတဲ့ အစိုးရစစ်ကြောင်းကပဲလို့ သိရသည် ။ ယူနီဖောင်းစိမ်းစိမ်းမြင်တော့ အစက အရမ်းကြောက်သွားသည် ။ အခုတော့ အမြဲဖော်ရွေနေတဲ့ အသွင်မြင်ရ၊ ဂရုတစိုက်ဆေးကုပေးတဲ့ စေတနာကြောင့် ရင်းနှီးစပြုလာပါပြီ။ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ ကရင်အမျိုးသားရဲဘော်တစ်ယောက် အမြဲရှိသည် ။ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့ သာလွန်စစ်ကြောင်းကိုရောက်နေသည် ဆိုတာ သိလိုက်ရသည် ။ အမိုးတို့ နေတဲ့ ဒေါမဲ့ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးတဲ့ ။ ဒဏ်ရာကလည်း လောင်ချာစတွေမှန်တာတဲ့ ။ အစက စိုးရိမ်ပေမယ့် အခုတော့ စိတ်ချရပြီ။ ရောက်စ

နှစ်ရက်လောက်ကတော့ သတိမေ့နေကြောင်း ပြောပြသည် ။
ဆေးမှူးကြီးတွေနဲ့ စစ်ကြောင်းမှူးတွေက ဂရုစိုက်ကြောင်းနဲ့ သွေးလိုလို
ရဲဘော်တွေဆီက အမြန်ဖောက်ပြီး သွင်းပေးခဲ့ကြောင်း စုံနေတာပဲ။
တော်တော်နားလည်ရခက်သွားသည် ။

အရင်တုန်းက ကေအင်နီယူလူကြီးတွေက ပြောတာနဲ့
အစိုးရစစ်ကြောင်းတွေဟာ လက်တွေ့မှာ တခြားစီပါပဲလား။ အပါးတို့
ရောက်လာသည် ။ အမိုးကလည်း ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ ကြက်စွပ်ပြု
တ်တွေ ယူလာသည် ။ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ တစ်ခါမှ
ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဟင်းရည် မသောက်ခဲ့ရဖူးဘူး။ အမိုးလက်ရာ ခုလို
မသောက်ရတာကြာပြီ။ ဒေးမူလေးလည်း ပါသည် ။ ဒေးမူလေးက ချိုင်း
ထောက်နဲ့ ထောင့်နင်းထောင့်နင်း ဝင်လာတာကိုမြင်ရတော့
တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားသည် ။ ညီမလေးအခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးသ
ည် ။ ခြေတစ်ဖက်မရှိတော့ ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီဆိုပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဒဏ်ရာ
ရတာထက် ဒေးမူလေး ခြေတစ်ဖက်မရှိတာကိုဘဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်
အနေနဲ့ အရမ်းကိုခံစားရသည် ။

ဒေးမူလေးက ကျွန်တော့်အနားမှာ ထိုင်ပြီး ချိုင်းထောက်လေးကို ခု
တင်ဘေးမှာ ကပ်လိုက်တော့ ချိုင်းထောက်လေးကို အနီးကပ်မြင်မှ ပိုပြီး
နင့်ခနဲ ခံစားရသည် ။

ဒေးမူလေးတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒေးမူလေး
ခြေတစ်ဖက်ကြည့်လိုက်တော့ ပတ်တီးပတ်ထားတာကလွဲလို့ တကယ့်
အကောင်းတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့တာနဲ့ ။

"အမိုး၊ ဒေးမူလေးခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားသည် ဆို"

"ဆုံးသွားတဲ့ အဒေါ်က ဗုံးကိုနင်းမိတာ၊ ဒေးမူလေးက မိုင်းကိုတော့

မနင်းမိဘူး။ မိုင်းအစတွေမှန်သွားတယ်။ အချိန်မမီရင်တော့ ဖြတ်ရမှာပေါ့။ သွေးလွန်ပြီးသေနိုင်တယ်လေ။ မိုင်းသံကြားလို့ အမိုးတို့ ရွာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ အစိုးရစစ်ကြောင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ချက်ချင်းကယ်လိုက်နိုင်တယ်။ မဟုတ်ရင် ဒေးမှုလေးကို ဖိုးခွားမမြင်ရတော့ဘူး။ မြင်ရလည်း ၊ ခြေတစ်ဖက်မရှိတော့ဘူး။ ခုဖိုးခွားဖြစ်သလိုပဲ အစိုးရစစ်သားတွေက ချက်ချင်းဆေးကု၊ ရဲဘော်တွေဆီက သွေးဖောက်၊ ဒီသာလွန်ကိုခေါ်လာပြီး ဆေးကုလို့ သက်သာလာတာ၊ ဒါတောင် မကြာမကြာ ဆေးလာထည့် နေရတယ်။ ခုလည်း ဆေးလာထည့်ရင်း ဖိုးခွားဆီ ဝင်လာတာပေါ့။

အနောက်ဘက်ဆီက ဒေါမဲ့ရေစီးသံသဲ့သဲ့ကို လေတစ်ချက် တစ်ချက် လှည့်တိုက်လိုက်တိုင်း ကြားရသည် ။ တစ်ပတ်လောက်ဆေးကုသတာ သက်သာလာတော့ ချိုင်းထောက်အကူနဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ။ ဖုခိကိုမတွေ့လို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။

"စမ့်ဖောင်၊ ဖာခိရော၊ ငါတစ်ခါမှ သူ့ကိုမမြင်ရသေးဘူး၊ သူရှိသည် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောပါ"

"ဖုခိရှိပါတယ်ဟာ၊ သူ့မှာ ဒဏ်ရာတွေအများကြီး ရသွားတယ်၊ စိုးရိမ်ရလို့ ရောက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဘားအံဆေးရုံကို ပို့လိုက်တယ်"

"နင်တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ ဟာ"

"တကယ်ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ တင်သွားတာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်မြင်တယ်၊ မယုံရင် နင့်အပါးလာရင် မေးကြည့်"

"ငါ့ကိုတော့ မခေါ်သွားဘူး"

"နင်ကမှ မစိုးရိမ်ရတာ၊ ဒီမှာ တင် ကုလို့ ရသည် လို့ ပြောသည် "

စမ်းဖောင်အပြောအရဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဖာခိ ဒေါမဲ့ချောင်းအဖြတ်
မ ၂၁ အပါးအကူအညီတောင်းလို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့
အစိုးရလှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းနဲ့ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့
တိုက်ပွဲဆက်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ပွဲမှာ ဗိုလ်ကျော်ထူးတို့ နှစ်ယောက်ကျ
ကျန်ခဲ့ကြောင်း။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ခဲ့တဲ့ လက်ပစ်ဗုံးမိုင်းနဲ့ လည်း တ
ချို့ဒဏ်ရာရကြောင်း။ ရောက်ရောက်ချင်းအပါးကို အကြောင်းကြားခဲ့သ
ည် မှ အခု အခြေအနေအထိ မမောနိုင်ဘဲ ရှင်းပြနေတဲ့ စမ့်ဖောင်အပြော
နှင့် စမ့်ဖောင်ရဲ့ အလှတို့ ကို ငေးမောရင်း။

အပိုင်း (ဆ)

ဒီနေရာလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းကနေတဲ့ တပါယ်ဖားရွာ
လေးနဲ့ (၃) နာရီလောက်လာရင် ရောက်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ကေ
အင်န်ယူတွေက အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်ထားလို့ ဒီအနားကို တစ်ခါမှ မ
ရောက်ဖြစ်ဘူး။ အစိုးရစစ်သားတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကရင်အမျိုး
သားတွေ မရှိဘူးလို့ မာနယ်ပလောက ခေါင်းဆောင်တွေ ခဏခဏပြော
သည် ။ ရွာမှာ တုန်းကတစ်ခါ။ ခုလည်း ကျွန်တော်တို့ နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း
ကရင်အမျိုးသားစစ်သားလေးတွေရော၊ လူကြီးတွေပါ တွေ့ရသည် ။

ဆေးမှူးတွေရဲ့ အနီးကပ်ကုသမှုကြောင့် တော်တော်သက်သာ
လာပြီ။ နေကောင်းလားလို့ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတွေကမေးသည်
"ဖိုးခွား နေကောင်းရင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ"တဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း ချက်
ချင်းမဖြေ။ ဘေးကအမိုးနဲ့ အပါးကို ကြည့်လိုက်၊ စမ့်ဖောင်းကိုကြည့်လို

က်နဲ့ ။

"ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာပြောရရင် ဦးဆုံး ကျွန်တော့်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ စစ်သားကြီးတွေကို အားလုံးနားလည်မယ့်စကားနဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်တယ်။ နောက်ပြီး စာဆက်သင်ချင်တယ် အပါးတို့ ကိုလည်း လုပ်ကျွေးချင်တယ်၊ ဖုခိကိုလည်း အရမ်းတွေ့ချင်တယ်"

"မင်းဟာက များ လှချည်လား"တဲ့ ။

ကျွန်တော့်ကိုကုပေးတဲ့ ဆေးမှူးကြီးက ပြောပြတာကို ဘာသာပြန်တဲ့ ရဲဘော်လေးက ပြန်ပြောသည် ။ နောက်ပြီး ဆက်ပြောသေးသည် ။

"ဖိုးခွားနေကောင်းတာနဲ့ ဖုခိရှိတဲ့ ဘားအံကိုပို့ပေးမယ်"

"ဘားအံဆိုတာ အဝေးကြီးလား၊ ဘယ်လိုသွားရမှာ လဲ"ဆိုတော့ -

ဘားအံမြို့ဟာ သံလွင်မြစ်နဲ့ ယွန်းစလင်းဆိုတဲ့ ချောင်းဆုံအောက်နားမှာ ရှိတယ်၊ သင်္ဘောစီးပြီးသွားရမှာ တဲ့ ၊ စမ့်ဖောင်ကလည်း သူတို့ မိသားစုလည်း လိုက်မယ်တဲ့ ၊ အပါးရယ်၊ အမိုးရယ်၊ ဒေးမူလေးရယ်၊ စမ့်ဖောင်ရယ် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ စီစဉ်ပေးမယ့် သင်္ဘောကြီးကိုစီးပြီး သံလွင်မြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းရမှာ ကို ကျေနပ်စွာတွေးရင်း ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အမှောင်လမ်းထဲကနေ ငြိမ်းချမ်းနွေးထွေးတဲ့ ‘ထာဝရအလင်းတန်းများ ဆီ’ တိုးဝင်ခွင့်ရပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ဆေးကုသပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်စစ်သားကြီးတွေကို ကျွန်တော်ရဲ့ မိခင်စကားနဲ့ ပင် -

"ဘာ ဘလူးနိုမားလော"ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်လို့ ရင်ထဲကထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားများ နဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း ယွန်းစလင်းကမ်းပါးယံထက်မှာ ဒီအလင်းတန်းများ ထာဝရရှိနေသည် ကတော့ ကျွန်တော့်

မျက်မြင်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

ပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တု)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း
